

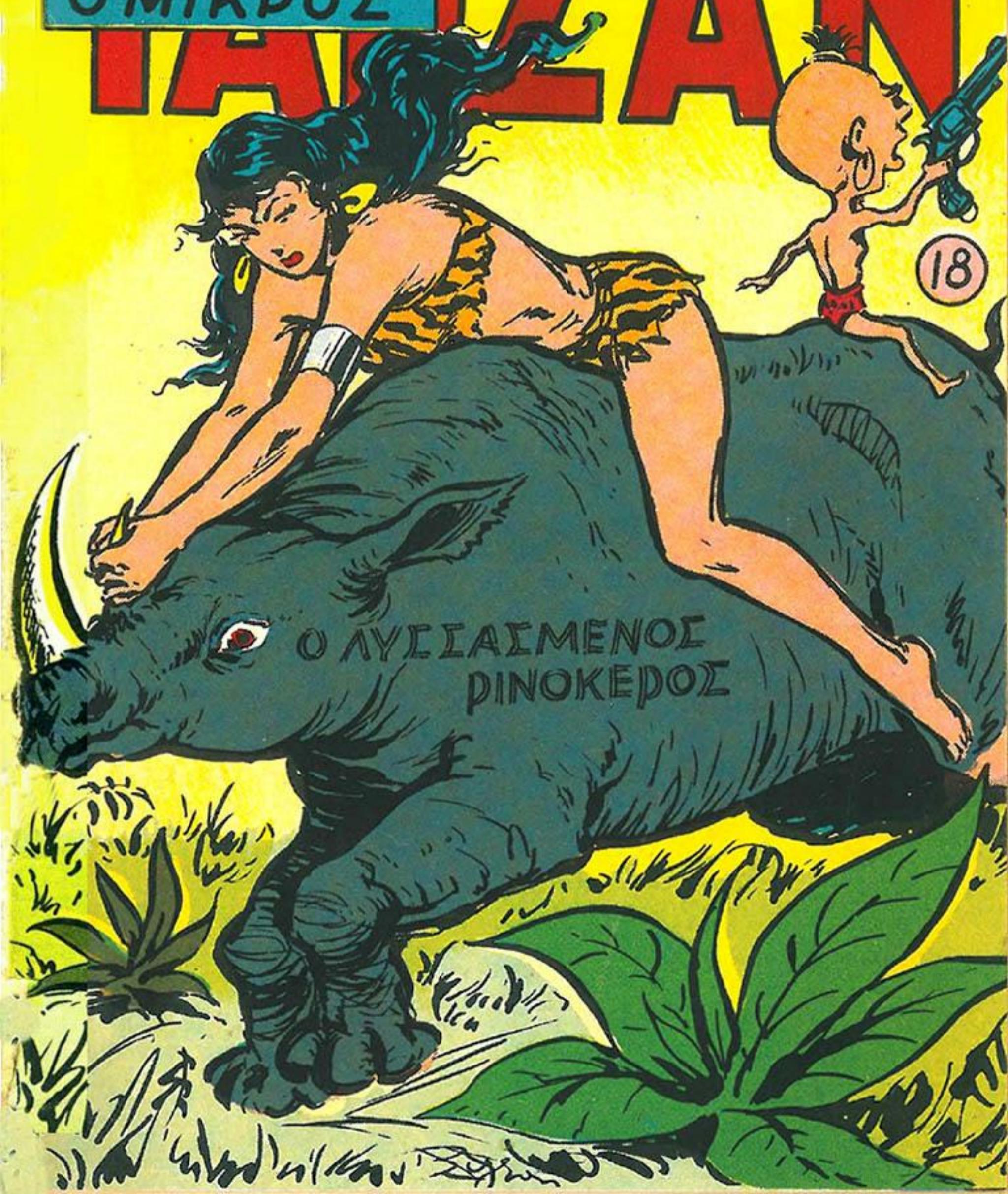
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΝΖΑΝ

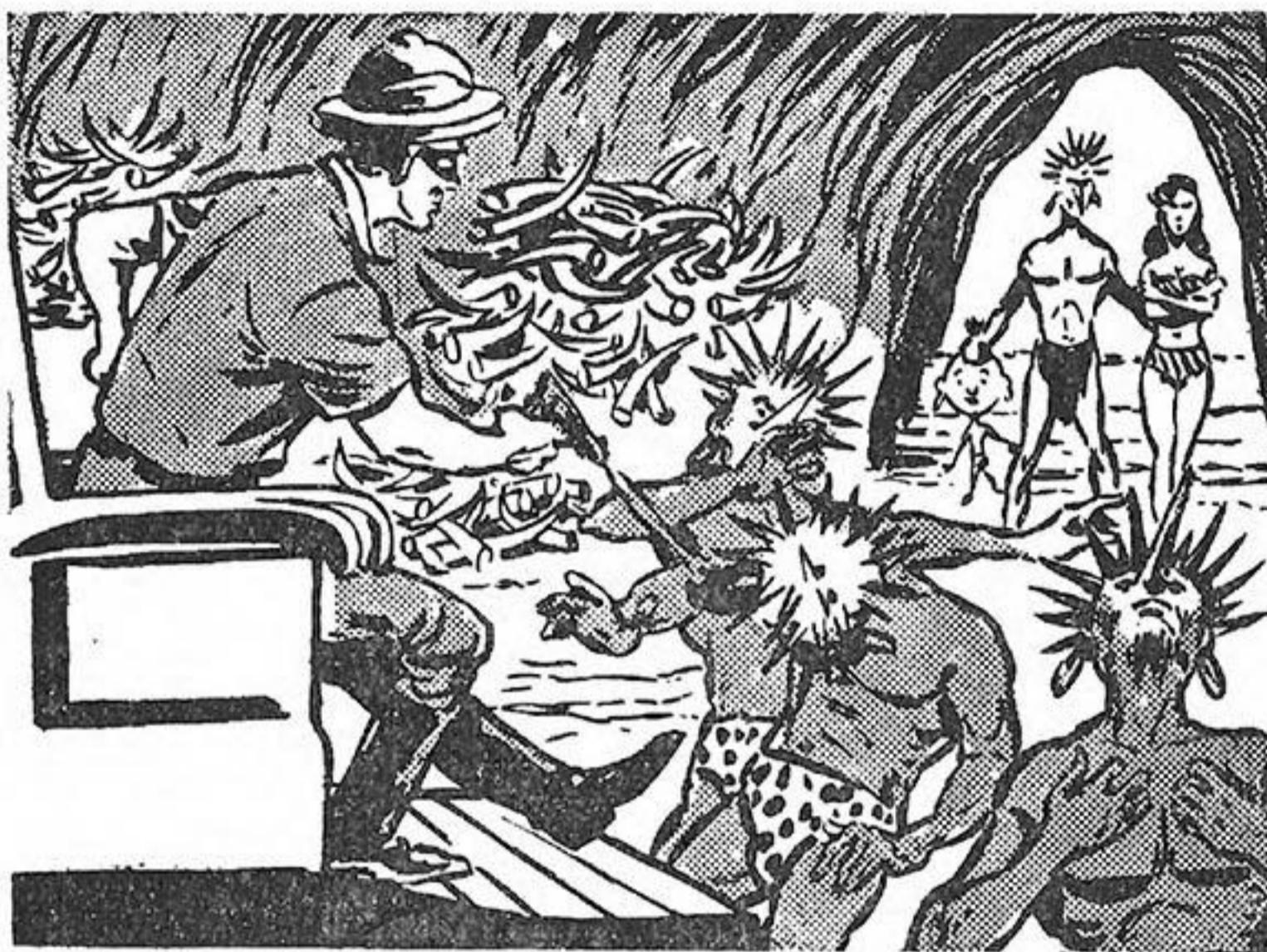
ΟΜΙΚΡΟΣ

18

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ
ΡΙΝΟΚΕΡΟΣ

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΡΙΝΟΚΕΡΩΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

ΕΝΑΣ τεράστιος λυσσασμένος ρινόκερως διασχίζει μὲ αφάνταστη τα χύτητα τὴν ἄγρια παρθένα ζούγκλα. Ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν ἄσπροι πηχτοὶ ἀφροὶ κι' οὐρλιάζει ἀπαίσια καὶ τρομακτικά!

Πάνω στὴ ράχη του βρίσκεται ἡ πανώρια καὶ ἀτρόμητη μελαψή Γιαράμπα, ἡ ὀδηλωτικὴ συντρόφισσα του θρυλικοῦ Ταμπό. "Ἐχει σκύψει καὶ μὲ μεγάλες προσπά-

θειες καταφέρνει νὰ συγκρατιέται στὴ ράχη τοῦ μανιασμένου θηρίου, κρατῶντας σφικτά, μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ δεύτερο μικρότερο κέρατο τῆς μύτης του.

Πίσω, πρὸς τὴν οὔρᾳ τοῦ ρινόκερου, κάθεται ἀνάποδα μὲ ὄνεσι, κι' ἀπάραχος ὁ κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα, ἀνεμίζοντας μὲ τὸ δεξιὸ χέρι τὴν ἀνοικονάμητη σκουριασμένη κουμπούρα του καὶ ξεφωνίζοντας παηγυρικά:

— Πούσαι, Μπουμπού, νὰ δῆς τὸν «ἀρραβωνιαστήρ»

σου! Πίσω και σᾶς ξέφαγαα!

Τὸ λυσσασμένο θηρίο ὅμως, ὃσο περνάει ἡ δῶρα, τόσο μανιάζει περισσότερο. Τὸ μικράδιο τῆς λύσσας ἔχει πλημμυρίσει τώρα τὸ κεφάλι του. Και ἡ ἀφόνταστη ταχύτητα τῆς τραχικῆς παρείας του γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερη. Θάταν ἀδύνατο νὰ φανταστῇ κανεὶς πῶς ἐνα τέτοιο βαρὺ και δυσκίνητο ζῷο καταφέρνει νὰ τρέχῃ τόσο ἀπίστευτα γρήγορα! Θὰ μποροῦσε νὰ παιοαθγῆ και μὲ τὴ σφαῖρα τοῦ ὅπλου!

Ἡ Γιαράμπα συγκρατιέται—ὅπως εἴδαμε — πάνω στὴ ράχη του και ἀφήνει μοι οιλαπτικὰ νὰ παρασύρεται πρὸς τὸ ἄγνωστο. Ἀν ἀποφάσιζε νὰ πηδήσῃ χίλια κομμάτια θὰ γινόταν πέφτοντας και γνωπῶντας κάτω.

Ἄλλοιμονο ὅμως... Ὁ τυφλωμένος ἀπὸ τὴ λύσσα δινόκερως τοέχει χωρὶς νὰ βλέπῃ μπροστά του. Και μποο στὰ του παρουσιάζεται ξαφνικὰ ἐνα τρουακτικὸ βάρος... Λίγα βήματα τὸν χωρίζουν ἀπὸ αὐτό. Μὲ τὴν δοιμὴ ποὺ ἔχει κι' ἀν ἀκόνια δὲν ἔταν λυσσασμένος, πάλι δὲν θὰ προλάβαινε νὰ σταματήσῃ. Ἡ νὰ ἀλλάξῃ πορεία! Και νά:

Ἄλλα καλύτεοσ νὰ πάρουσ με τὰ ποάγματα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τους...

Δυστυχῶς ἡ κακιὰ τύχη θέλει πόντοτε νὰ γίνωνται προς ξηγήτεις και νὰ δημιουργοῦνται ἔχθρες ἀνάμεσα στοὺς

διὸ ὑπέροχους ἥρωες τῆς ζούγκλας: στὸν Ταϊζάν και στὸν Ἑλληνα Ταμπόρ (*).

Ο σιχοντας τῆς ζούγκλας ἔχει φίλο κάποιον φύλαρχο Κραγιάν, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί φαινεται φίδι εἶναι.

Πραγματικὰ δ Κραγιάν μισεῖ ἀφόνταστα τὸν Ταϊζάν, φιλοδιξῶντας νὰ κατακτήσῃ, σιγὰ - σινά. Δλες τὶς φυλές τῆς ζούγκλας και νὰ γίνη αὐτὸς βασιλιάς της.

Δὲν χάνει λοιπὸν εὔκαιρια νὰ τὸν κατηγοοῦ στοὺς ίθικνενεῖς και νὰ τοὺς συμβούλεύῃ νὰ πόνθουν νὰ ὑπακοῦνται στὶς διοπταγές του. Ἐνῶ ἀπὸ τὴν σλλη μεσοὶ κρνει πολύτιμα δῆνα στὸ Ταϊζάν και πεοππομεὶ υὲ κρθε τοόπο νὰ τοῦ δείγνη τὴν ψεύτικη πίστι και τὴ φιλία του.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΦΥΛΑΡΧΟΥ

F ΤΣΙ. ποὶν σπούντα ἡμέρες. δ σατσικὸς και κατανθόνιος φίλατονος ἔφθισε στὴ ππολιτὴ τοῦ σιχοντας τῆς ζούγκλας μὲ σινοδεία. φέγνοντάς τοι κάπιο παράρδενο δῆνο. Ἡταν ἐνας διυιωθος και πεγολόστραμος οινόκεως μὲ δυὸ κέοστα στὴ μύτη του: τὸ ποῶτο μεγάλο και τὸ δεύτεο μικρότερο.

— Φίναι ἐνα θηρίο ποὺ τὴν ἔξηνεσσι, λέει πτὸν Ταϊζάν. Μποοεῖς νὰ καθαλ-

(*) Διέθητε τὸ προπνούμενο -εῖνα, τὸ 17 ποὺ ένε τὸν τίτλο «Μονομαχία μέχρι θανάτου».

λᾶς στὴ ράχι του καὶ νὰ σὲ πηγαίνῃ ὅπου θέλεις. "Οποιο θηριό καὶ ἀν δρεθῆ μπροστά του τὸ σκοτώνει μὲ τὸ κέρατο καὶ προχωρεῖ. Μὲ τὸν ρινόκερω αὐτὸν θὰ εἰσαι ἀπολυτα ἀσφαλισμένος στὶς κοντινὲς μετακινήσεις καὶ στὶς μακρινὲς πορείες σου. Τὸν ἔφερα καὶ στὸν χαριζῷ μὲ ὅλῃ μόν τὴν καρδιά, γιατὶ ἐσύ, Ταρζάν, εἰσαι ὁ καλύτερος φίλος ποὺ ἔχω μέσα στὴ ζούγκλα.

—Σ' εὔχαιριστῷ, Κραγιάν, τοῦ ἀποκρινεται ἔκεινος. 'Αλλὰ τὰ πάδια μου κρατάνε ἀκόμα καὶ μπορῶ νὰ μετακινούμαι καὶ χωρὶς ὑποζύγιο. Πάντως σοῦ εἶμαι εὔγνωμων γιὰ τὸ ὡραῖο αὐτὸ δῶρο σου, ποὺ θὰ τὸ χαρίσω ὅμως στὴν πολυαγαπημένη μου θετή μου κόρη Ζολάν.

Καὶ πραγματικά: 'Ο ρινόκερως αὐτὸς ἥταν ἔξημερωμένος, ὅπως εἶχε πῆ ὁ κακὸς φύλαρχος καὶ μποροῦσε κανεὶς νὰ ταξιδεύῃ σύντομα κι' ἀσφαλισμένα πάνω στὴν τεράστια ράχι του. Τὸ μόνο ποὺ δὲ Κραγιάν παρέλειψε νὰ πῆ στὸν Ταρζάν ἥταν πώς τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα εἶχε βάλει ἔνα λυσσασμένο λύκο νὰ διαγκώσῃ τὸ θηριό αὐτό. "Ετσι ἥρθε νὰ τὸ χαρίσῃ στὸν ἄρχοντα τῆς ζούγκλας μὲ τὴ βεβαιότητα πώς κάποτε θὰ λυσσοῦσε καὶ θὰ τὸν σπάραξε μὲ τὸ κέρατο, ἦ μὲ τὰ δόντια του.

'Ο Ταρζάν ὅμως, ὅπως εἴδαμε, τὸν χάρισε στὴν ὅμορφη ξανθειὰ Ζολάν, χωρὶς βέ-

βαια νὰ φαντάζεται τὸ φρικτὸ θάνατο ποὺ κίνδυνευε νὰ βρῇ γρήγορα, χρησιμοποιώντας τὸ καλόβολο αὐτὸ θηρίο.

Στὴν ἀρχὴ, ἡ Ζολάν χάρη κε πολὺ γιὰ τὸν ὅμορφο ρινόκερω ποὺ κάλπαζε σαν σίφουνας καὶ τὴν μετέφερε, ἀφανταστα γρήγορα ἀπὸ τὴ μὲν ἄκρη τῆς ζούγκλας στὴν ἄλλη. Τὴν τρίτη φορὰ ὅμως ποὺ σκαρφάλωσε στὴ ράχι του καὶ τὸν κέντρισε μὲ ἔνα μυτερὸ κλαδὶ γιὰ νὰ ξεκινήσῃ δὲ ρινόκερως πήδησε ἀπότομα καὶ ἡ ὅμορφη κοπέλλα τινάχτηκε στὸν ἀέρα κι' ἔπεσε δέκα βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἄτι της. "Εβγαλε φυσικὰ τὸ ἔνα πόδι της καὶ χτύπησε σοθαρὰ στὸ κεφάλι καὶ στοὺς ὕμους. "Ετσι χρειάστηκε νὰ μείνη πάνω ἀπὸ ἔνα μῆνα ἀκίνητη στὰ στρωσίδια της, γιὰ νὰ μπορέσῃ, ὁ θετὸς της πατέρας, νὰ τὴν ξανακάμη καὶ μὲ τὰ μαγικὰ βότανα καὶ τὰ θαυματουργὰ γιατροσόφια του.

Τέλος, ὅταν ἡ Ζολάν σηκώθηκε καὶ ξαναβγῆκε ἀπὸ τη σπηλιά, ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ σκέφτηκε νὰ κάνῃ ἥταν νὰ σκοτώσῃ τὸ ἀνεύθυνο αὐτὸ θηριό ποὺ γίνηκε ὅμως αἰτία νὰ πονέστη πολὺ καὶ νὰ μείνη μέρες καὶ νύχτες ἀκίνητη στὸ κρεβάτι.

'Ο Ταρζάν ἀπὸ τὴν πρώτη ιμέρα ποὺ ἡ Ζολάν δέχθηκε νὰ μείνη μαζί του, κρέμασε ὀμέσως στὴ ζώνη της ἔνα μαχαίρι καὶ ἔνα πιστόλι... Καὶ ἡ ξανθειὰ κοπέλλα τρα-

βάει τώρα παράμερα τὸ ἀνύποπτο θηρίο καὶ κατευθύνει τὴν θανατερὴν κάνην τοῦ πιστολιού της ἵσια κατὰ τὸ κεφάλι του.

Καὶ νά: Τὴν στιγμὴν που κάνει νὰ τραβήξῃ τὴν σκανδάλη ἔνα τρομακτικὸν οὐρλιαχτὸν ἀκούγεται πίσω της. Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ γυρίσῃ νὰ δῆ, μιὰ πεινασμένη τίγρι χύνεται νὰ τὴν κατασπαράξῃ.

Ἡ Ζολὰν βγάζει ἔνα σπαρακτικὸν ξεφωνητὸν καὶ παραδίνεται μισολιπόθυμη στὴν ἀγικαλιὰ τῆς τίγρις καὶ στὸν τραγικὸν θάνατο που τὴν πειμένει.

ΤΟ ΔΩΡΟ ΔΩΡΙΖΕΤΑΙ

OTAPZAN δὲν βρίσκεται στὴ σπηλιὰ γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν κραυγὴν

Ο φύλαρχος Κραγιὰν χαρίζει στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας ἕνα δμορφό καὶ ἡμερό ρινόκερω.

Ο σωτανικὸς Κραγιὰν βάζει τὸ λυσσασμένο λύκο νὰ δαγκώσῃ τὸ ρινόκερω.

τῆς ὀγαπημένης κοπέλλας καὶ νὰ τρέξῃ νὰ τὴ σώσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦταν, πάλι δὲν θὰ πρόφθαινε: Αὔτὸν που θὰ ἐρχόταν νὰ κάνῃ ἐκεῖνος, τὸ ἔχει κάνει ὁ ρινόκερως:

Ἡ πεινασμένη τιγρὶ εἶναι νεκρὴ μὲ τὸ κορμί της καταξεσχισμένο ἀπὸ τὸ φοβερὸ κέρατο τοῦ καλοῦ θηρίου. Κι' ἡ Ζολὰν ὀρθὴ καὶ γερή!

Τὸ λευκὸ κορίτσι ὅμως δὲν ἔχει ποτὲ δοκιμάσει στὴ ζωὴ του τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἡ ἀπονη καρδιά της διψάει γιὰ ἐκδίκησι καὶ μόνο ἐκδίκησι!... "Ετσι, μόνις τὸ ἥμερο θηρίο τὴ σώζει ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῆς τίγρις, σηκώνει ἀπὸ κάτω τὸ πιστόλι που τῆς εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ξαναγυρίζει τὴν κάνη πρὸς

τὸ κεφάλι του:

Άικούει ὅμως ἀνθρώπινο ποδοβολητὸν νὰ πλησιάζῃ καὶ μιὰ γνώριμη γυναικεία φωνή:

— Ζολάαααν!... Ζολάαααν!

Εἶναι ἡ ύπέροχη καὶ πανώρια Γιαράμπα, ἡ ἀδελφικὴ συντράφισσα τοῦ δοξασμένου Ἐλληνόπουλου τῆς ζούγκλας. Ἡ Ζολάν ντρέπεται νὰ δὴ ἡ μελαψὴ φίλη της τὴν ἄνδρη δολοφονικὴ πρᾶξι ποὺ ἔτοιμαζόταν νὰ κάνῃ καὶ βάζει γρήγορα τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης της.

Δὲν περνᾶνέ λίγες στιγμὲς καὶ ἡ Γιαράμπα φθάνει χαμογελαστὴ μπροστά της:

— Σὲ ἀπεθύμησα Ζολάν! "Έχουμε κοντὰ δυὸ μῆνες νὰ συναντηθοῦμε... Βαρέθηκα καὶ μοναχὴ στὴ σπηλιὰ καὶ

Καὶ ἡ Ζολάν τινάζεται μακρὺ ἀπ' τὴν ράχη τοῦ θηρίου.

Ο ρινόκερως καρφώνεται στὸ δέντρο. Ἡ Γιαράμπα κι' ὁ Μπουτάτα γκρεμοτσακίζονται.

Ηρθα νὰ μείνω γιὰ λίγο κοντά σου.

Τὸ λευκὸ κορίτσι παραξενεύεται:

— Ο Ταμπὸρ δὲν εἶναι πιὰ μαζί σου;

— Μαζί μου εἶναι, μὰ σήμερα λείπει τῆς ἀποκρίνεται. Ἔνας παράξενος ίθαγενὴς μὲ μακρὺ μαλλιὰ καὶ γένεια ηρθε πρωΐ—πρωΐ καὶ κότι τοῦ εἶπε κρυφά. Ο Ταμπὸρ ἔφυγε ἀμέσως, φωνάζοντάς μου:

— Πηγαίνω κάπου ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ ἔλθης κι' ἐσύ. Ἀν δὲν γυρίσω ἀπόψε μὴν ἀνησυχήσης.

— Τὸ ἴδιο γίνηκε καὶ μὲ τὸν Ταρζάν, τῆς λέει τὸ λευκὸ κορίτσι. Κι' αὐτὸς ἔφυγε

πρωΐ—πρωΐ. Τι νὰ συμβαι-
νῃ ἀραγε;

‘Η Γιαράμπα, καθὼς τὴν
ἀκούει, κυττάζει μὲ ἀνείπω-
το θαυμαστὸ τὸ ἐξήμερωμέ-
νο θηρίο.

— Τί ὅμορφος ρινόκερως,
Ζολάν! Θὰ ἥμουν εὔτυχισμε
νη ὃν εἶχα κι' ἔγω ἔναν τέ-
τοιον. Ἡμερον ὅμως ὅπως
ἔιναι αὐτός!...

Τὴ Ζολὰν τὴν πιάνουν οἱ
καλωσύνες της:

— Στὸν χαρίζω, τῆς λέει.
Μπορεῖς νὰ κάθεσαι στὴ ρά-
χι του καὶ νὰ σὲ πηγαίνη
ὅπου θέλεις. Ἔτσι ἔκανα κι'
ἔγω, ἀλλὰ πρὶν πέντ' ἔξη ἐ-
βνομάδες μὲ πέταξε ἐπίτη-
δες κάτω γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ.
Νὰ τὸν προσέχης λόιπὸν για
τὶ θὰ σοῦ κάνῃ τὰ ἴδια... Τὸ
ἐωστὸ θὰ ἡτανε νὰ τὸν σκο-
τώσω. Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει ὅ-
μως πάρτονέ...

— Μπά!, κάνει ἡ Γιαρά-
μπα ποὺ βλέπει ξαφνικά, λί-
γο πτιὸ πέρα, τὸ πτῶμα τῆς
τίγρις. Ποιός τὴ σκότωσε
αὐτή;

‘Η Ζολὰν χαϊδεύει μὲ κα-
μάρι τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριοῦ
της.

— Ποιός ἄλλος;!

‘Η μελαψὴ κοπέλλα ρίχνει
μιὰ ματιὰ στὸ καταξεσχισμέ-
νο κορμὶ τῆς τίγρις. Ὕστερα
τὰ ἔξυπνα μαυροπτράσινα μά-
τια τῆς χαμογελάνε:

— Μπράβο, Ζολάν! Ἀλ-
λὰ δὲν φαίνεται χτυπημένη
μὲ μαχαίρι... Μήπως τὴ χτυ-
πησες μὲ τὸ κέρατο τοῦ ρι-
νόκερου;

ΣΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΟΥ ΧΑΜΟΥ

ΠΟΛΥ πρὸς τὸ μεσημέ-
ρι ἡ Γιαράμπα ἀποχαί-
ρετάει τὴ φίλη της,
την εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ δῶρο
καὶ πηδώντας σβέλτη στὴ
ράχι τοῦ ρινόκερου, τὸν κτυ-
πάει μὲ τὶς γυμνὲς φτέρνες
της γιὰ νὰ ξεκινήσῃ

Τὸ θηρίο ὅμως δὲν ὑπα-
κούει. Στριφογυρίζει σὸν
τρελλὸ, μουγγιρίζοντας βρα-
χνὰ καὶ παράξενα.

“Εχουν πεωασει σαράντα
ἀπὸ τότε ποὺ δ κατα
χθόνιος Κραγιαν ειοαλε τὸ
λιυσσασμένο λύκο νὰ τὸν δαγ
κώσῃ... Καὶ σὲ σαράντα μέ-
ρες, ὅπως ξέρουμε ὅλοι, τὸ
φούρερὸ μικρόβιο τῆς λύσσας
φουντώνει, θεριεύει καὶ χτυ-
πάει τελειωτικὰ στὸ κεφάλι
τὸν ἄνθρωπο ἢ τὸ ζώο ποὺ ἔ-
τυχε νὰ μπῆ στὸν ὀργανισμό
του.

‘Η Ζολὰν βλέποντας πὼς
τὸ ἥμερο κι' ὑπάκουο θηρίο
δὲν ξεκινάει, ἔξαγριώνεται.
Κι' ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω ἔ-
να χοντρὸ κλαδί, τὸ σηκώνει
μὲ μῖσος καὶ τὸ κατεβάζει μὲ
λύσσα στὸ κεφάλι του.

Αὐτὸ ἡτανε! ‘Ο λυσσα-
σμένος ρινόκερως ἀρχίζει νὰ
στριφογυρίζη τώρα πιὸ γρή
γορα, σὰ νὰ κυνηγάῃ γιὰ νὰ
δαγκώσῃ τὴν ούρα του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φθάνει κι'
ό κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα
νυρίζοντας μὲ τὴ λεπτεπίλε-
ττη «μνηστήρ» του ἀπὸ ἔναν
ρεμαντικὸ περίπτωτο ποὺ εἶ-
χαν κάνει.

— Καλέ, γιατὶ στριφογυ-

ρίζει σά... μῦλος τοῦ καφέ, μετὰ συγχωρήσεως; ρωτόει ἡ μοιραία Μπουμπού.

— Θὰ παρεξηγήθηκε μὲ τὴν οὐρά του, τῆς ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος μὲ τὸ τεράστιο τσουλουφωτὸ κεφάλι. Καὶ μὲ ἔνα σάλτο βρίσκεται καθάλλος κι' αὐτὸς — ἀνάποδα ὅμως — πάνω στὰ καπούλια τοῦ θηρίου.

Μόλις καὶ πρόλαβε ὅμως! Γιατὶ ὁ λυσσασμένος ρινόκερως οὔρλιάζοντας τώρα ἀπαίσια καὶ βγάζοντας ἀσπρούς πηχτοὺς ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του, ξεκινάει ἀπότομα καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μὲ ἀκατάσχετη ὄρμή.

‘Η Γιαράμπα κρατιέται σκυμμένη ἀπὸ τὸ δεύτερο, τὸ μικρότερο, κέρατο τῆς μύτης του. ‘Ο Τσουλούφης ὅμως ὅχι μόνο δὲν στηρίζεται πουθενά, μὰ καί, τραβῶντας τὴ μεγάλη σκουριασμένη κουμπιούρα του, ξεφωνίζει:

— Πίσω ὅλοι! Πίσω καὶ σᾶς ἔφαγααα!

‘Η τραγικὴ αὐτὴ πορεία συνεχίζεται γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμη. ‘Η Γιαράμπα ἔχει καταλάβει βέβαια τώρα πώς βρίσκεται πάνω σ' ἔνα λυσσασμένο θηρίο, μὰ εἶναι ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ σωθῇ. ‘Ο ρινόκερως τρέχει μὲ τέτοια ἀσύλληπτη ταχύτητα, ποὺ, ἵν τολμήσῃ — ὅπως εἴπαμε — γὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ ράχι του, θὰ γίνη κομμάτια, πέφτοντας καὶ χτυπῶντας κάτω. ‘Ετσι, μένει καθηλωμένη ἔκει, περιμένοντας μονάχα ἔνα θαῦμα ποὺ θὰ μπαρούσε

νὰ τὴ σώσῃ!

Καὶ νά: Ξαφνικὰ ἀντικρύζει μπροστά της ἔνα μακρὺ χορτόσχοινο ποὺ κρέμεται ἀπὸ κάποιο δέντρο. ‘Αν ἀποχτῇ ἀπὸ αὐτό, σίγουρα θὰ μπορούσε νὰ σωθῇ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα. Πετιέται λοι πὸν ὀρθὴ πάνω στὴ ράχι τοῦ λυσσασμένου θηρίου κι' ἀπλώνοντας τὰ χέρια τῆς κάνει νὰ τὸ πιάσῃ. Μιὰ μικρὴ ὅμως καὶ τυχαία παρέκκλισι τοῦ ρινόκερου ἀπὸ τὴν εύθεια ποοεῖται του. τὴν ἀπομάκρυνει ἀπὸ τὸ σγοινὶ τῆς σωτηρίας της καὶ δὲν καταφέρνει νὰ τὸ φθάσῃ...

‘Ο Μπουτάτα, ποὺ ἔχει γυρίσει τὴν κεφάλα του καὶ παρακολούθει τὴν ἀποτυχημένη προσπόθειά της, χαζονελάρει:

— Χί, χί, χί!... ‘Ενασες τὴν ὥραία κούνια ποὺ θάκανες!

‘Η μελαψὴ κοπέλλα, μὲ ἀφάνταστη δυσκολία, κοταφέονται. ὅπὸ διθὺ ποὺ βοίσκεται, νὰ ξανακαθίσῃ στὴ οάχι τοῦ θηρίου καὶ νὰ ξαναπιαστῇ ὅπὸ τὸ κένοτό του.

Κοὶ ἡ ποοεῖται τοῦ θυντού συνεχίζεται μένοι τὴ στινυὴ τοὺ — ὅπως εἴδαιε — ἀντικούζει μπροστά τους τὸ τοσ μακτικὸ βάροσθο τοῦ χαμοῦ.

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ρινόκερως ποὺ τὸ μαλὸ καὶ τὰ μάτια του ἔχουν θολώσει ὅπὸ τὸ φρικτὸ μικρόθιο, προχωρεῖ ὅπως εἴπαμε — στὰ στραβὰ χωρὶς

νὰ βλέπῃ μπροστά του. Εύτυχώς. Γιατὶ ὀκριβῶς στὰ χείλια τοῦ γκρεμοῦ βρίσκονται μερικὰ μεγάλα πλατάνια. "Ετσι τὸ θηρίο, μὲ τὴν ἀσύλληπτη δόρυν ποὺ ἔχει, χτυπάει σ' ἔνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὸ μεγάλο μπροστινὸ κέρατό του μπήγεται μέσα στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

"Η ἀπότομη αὔτὴ σύγκρουσι κάνει τὴ Γιαράμπα καὶ τὸν Μπουτάτα νὰ τιναχτοῦν στὸ κενὸ καὶ νὰ ἀρχίσουν νὰ πέφτουν στὸ βάραθρο. Ἐνῷ ὁ λυσσασμένος ρινόκερως μένει νεκρός, μὲ σπασμένο κεφάλι καὶ καρφωμένος ἀπὸ τὸ κέρατό του στὸν κορμὸ τοῦ πλατάνου.

Εύτυχώς! Τὸ βάραθρο αὐτὸ καταλήγει σ' ἔνα μεγάλο χείμαρρο ποὺ κατεβάζει τὰ νερὰ τῶν κατακλυσμιαίων

Η Γιαράμπα συγκρατεῖ τὸν Μπουτάτα γιὰ νὰ μὴ βουλιάξῃ καὶ πνιγῇ.

Κ' οἱ δυὸ σύντροφοι γκρεμίζονται μὲ τὰ νερὰ τοῦ καταρράκτη στὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Βροχῶν ἀπὸ τὰ μακρυνὰ γαλάζια βουνά. Η κοπέλλα κι' ὁ μεγαλοκέφαλος νάνος πέφτουν σ' αὐτὰ καὶ δὲν παθαίνουν τίποτα. Τ' ἀφρισμένα νερὰ ὅμως τοῦ χείμαρρου ὀιχίζουν νὰ τοὺς παρασύρουν ἀμέσως μὲ ἵλιγγ' ὥδη ταχύτητα, πότε ζητῶντας νὰ τοὺς πνίξουν καὶ πότε γτυπῶντας τους πάνω στὰ χορταριασμένο βράχια ποὺ βρίσκονται στὶς ὄχθες του.

Ο Μπουτάτα, ποὺ καὶ στὶς πιὸ τραγικὲς στιγμὲς δὲν χόνει τὸ κέφι του, ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος:

— Αιμάν, περιπέτεια! Θὰ σπάσουνε πλάκα οἱ ἀντριώστες τοῦ «Μικροῦ Ταρζάν»! Χί χί, χί!

Υστεοσα σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὰ ἀφρισμένα νερὰ τὸν

φέρνουν κοντά στή Γιαράμπα, τή ρωτάει σοβαρά:

— "Ε, κυρα ὅμορφηη!... Πιεριμένεις λιγάκι νὰ πεταχτώ ἐπάνω νὰ κατεβάσω καὶ τὸ ρινάκερω; Καλύτερα δὲν θάτανε νὰ κολυμπᾶμε... καβάλλα στή ράχι του;

'Η νέα ὅμως ποὺ ἀνησυχεῖ μίτιπως, μὲ τὸ βαρὺ κεφάλι τοὺ ἔχει, βιθιστῆ καὶ πνιγῆ, ἀπλώνει τὰ χέρια της, τὸν πιάνει καὶ τὸν συγκρατεῖ σ.ὴν ἐπιφάνεια. 'Ο Τσουλούφης παρεξηγεῖ τὴν ἐνέργειά της καὶ διαμαρτύρεται:

— "Ε, κυρα Τέτοια. Γιὰ κολοκύθα πέρασες τὴν κεφάλα μου καὶ μὲ κρατᾶς γιὰ νὰ μὴ βουλιάξης;

Δυὸς ὄλόκληρες * * * ὕρες τὰ ἀφρισμένα νερὰ τοῦ δρμητικοῦ χείμαρρου παρασύρουν τὴ Για

Η πιρόγα κατευθύνεται πρὸς τὴ λίμνη ποὺ βρίσκονται ἡ Γιαράμπα κι' ὁ Μπουτάτα.

·Ο ιθαγενὴς Χούρ τοὺς ἐξηγεῖ τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ἐλεφάντων.

ράμπα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κρατάῃ γερὰ στὸ ἀριστερό της χέρι τὸν ὀπερίγραπτο Μπουτάτα. 'Εκεῖνος τῆς φωνάζει κάθε τάσο, σὰν νοιωθῇ τὴν κεφάλα του νὰ βουλιάζῃ περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικὸ ιστὰ νερά:

— Σιγά ντέεε! Θὰ βραχῆ τὸ τσουλουφάκι μου!

Καὶ ἡ ἀκατάσχετη πορεία στὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, ποὺ σὰν λυσσασμένος δαίμονας τοὺς παρασύρει στὸ χαμό, συνεχίζεται...

·Ομως ικαὶ ἐδῶ ἡ καλὴ τύση δὲν θέλει νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ χαθοῦνε. Ξαφνικὰ ἡ ὄρμὴ τοῦ νεροῦ ἀρχίζει νὰ ιμεγαλώνῃ, σὰ νὰ πρόκειται ὁ χείμαρρος νὰ ιμετατραπῇ σὲ καταρράκτη.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ τὰ νερὰ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν μὲ τρομακτικὸ θόρυβο σ' ἔνα βαθὺ σκοτεινὸ ἄνοιγμα. Καὶ μαζί τους παρασύρονται στὸ ὑπόγειο βάραθρο καὶ ἡ Γιαράμπα μὲ τὸ νᾶνο.

‘Η πτῶσις τους εἶναι φοβερή! ‘Η μεγάλη κοπέλλα μόλις προφθαίνει νὰ φωνάξῃ στὸν Μπουτάτα:

— Κλεῖσε τὸ στόμα καὶ σφίξε μὲ τὰ δάχτυλα τὰ ρουθούνια σου. Πᾶψε νὰ παίρνης ἀναπνοή!...

‘Ο Μπουτάτα δὲν κάνει τί ποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά. Μόνο καθὼς γκρεμίζεται μαζί της στὸ βάραθρο, ἀποκρίνεται:

— Δὲν βαριέσσαι... Κι' ἔτσι θὰ σκάσω καὶ ἀλλοιώς θὰ πνιγώ! Μόνο δὲν πεθάνουμε θὰ γλυτώσουμε!

Ποιός τὸν ἀκούει ὅμως. ‘Ο θόρυβος τῶν νερῶν, ποὺ σὰν καταρράκτης ξεχύνονται τώρα πρὸς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, σκεπάζει τὴ φωνή του.

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

ΚΑΙ Σ' ΑΥΤΗ τὴν πτῶσι, οἱ δυὸ σύντροφοι, δὲν χτυπᾶνε παρὰ μονάχα πάνω σὲ νερά. “Ετσι, σὰν ἀπὸ θαῦμα, σώζονται πάλι.

‘Η δρμὴ τῶν νερῶν σταματάει ἀπότομα τώρα, μόλις ἡ Γιαράμπα καὶ ὁ Μπουτάτα φθάνουν στὸ βάθος τοῦ ὑπόγειου βαράθρου. Μιὰ μεγάλη λίμνη σχηματίζεται ἐκεῖ ποὺ τὴ φωτίζουν μικρὲς φωτιές ἀ-

ναιμμένες στὶς γύρω βραχώδεις ὅχθες της.

— Άμαν Γιαράμπα!, κάνει ὁ Μπουτάτα μὲ ἀπόγνωσι. Πίεσαι στὴν Κόλασι καὶ θὰ σὲ βράσουνε στὰ καζάνια φουκαριάρα μου!

‘Η νέα ἔχει ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία της:

— Μόνο ἔμένα; τὸν ρωτάει χαμογελῶντας.

— Καὶ βέβαια, τῆς ἀποκρίνεται. ‘Εγὼ δὲν βραζω. Είμαι... σκληρὸς ἄντρας!

Δὲν προφθαίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὅταν θόρυβος ἀπὸ κουπιὰ φθάνει στὰ ἀφτιά τους. ‘Η Γιαράμπα ἀνοίγει διάπλατα τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της καὶ ὁ Μπουτάτα γουρλώνει, ἀκάμα περισσότερο, τὰ γουρλωμένα δικά του. Κατάπιλητοι καὶ οἱ δυό ἀντικρύζουν μιὰ μεγάλη πιρόγα μὲ εἰκοσιτέσσερις κωπηλάτες κι' ἔναν ἀρχηγὸ ποὺ σχίζει τὰ νερὰ ὀλοταχῶς πρὸς τὴν κατεύθυνσί τους.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ πιρόγα τῆς μυστηριώδους ὑπόγειας λίμνης φθάνει καὶ σταματάει πλάϊ τους. ‘Η μεγάλη κοπέλλα καὶ ὁ Τσουλούφης ἀντικρύζουν μὲ φρίκη τοὺς κωπηλάτες καὶ τὸν ἀρχηγό τους.

Εἶναι κάτι τερατόμορφα καὶ φρικτὰ πλάσματα ποὺ καὶ ἡ πιὸ ἀχαλίνωτη φαντασία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συλλάβῃ: ‘Εκτὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπο, ὀλόκληρο τὸ ὄλλο κορμὶ τους εἶναι σκεπασμένο μὲ μικρὲς μαύρες καὶ πρασινωπὲς φολίδες σὰν τῶν κροκο-

δείλων. Ἀπὸ δλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ κεφαλιοῦ τους ξεφυτρώνουν πολλὰ λεπτὰ καὶ σουβλερὰ μαύρα κέρατα ποὺ τὰ κάνουν νὰ μοιάζουνε σ’ αὐτοὺς μαύροι σκατζόχοιροι. Μόνο τὰ πρόσωπά τους εἶναι λευκὰ καὶ μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά. Τέλος στὴ θέσι τῆς μύτης τοὺς ἔχουν ἕνα χοντρό, γερὸ καὶ σουβλερὸ κέρατο ποὺ ξεφυτρώνει πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ ἀποτελεῖ θανατερὸ ἐπιθετικὸ δόπλο.

Ο Μπουτάτα τοὺς κυττάζει μὲ θαυμασμό:

— Φτού, νὰ μὴν ἀβασταθῆτε! Σάν... κινηματογραφικοὶ ἀστέρες εἴσαστε!

Καὶ ὅμως τὰ ἀνατριχιαστικὰ αὐτὰ ἀνθρωπόμορφα ὄντα ἔχουν λαλιὰ καὶ μιλάνε μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες διαλέκτους τῶν ίθαγενῶν τῆς ἀγριας ζούγκλας. Ο ἀρχηγὸς τῶν κωπηλατῶν τοὺς χαιρετάει μὲ βραχνὴ καὶ ὑπόκωφη φωνὴ ποὺ μοιάζει νὰ βγαίνῃ ἀπὸ σάπια στήθεια βρυκόλακα:

— Καλωσωρίσατε στὸ ιερὸ ταμποὺ τῶν Κολασμένων!

Ο Τσουλούφης τοῦ ἀποκρινεται σοβαρὰ:

— Καλῶς σᾶς βρήκαμε! Καὶ τὸν ϕωτάει ἀμέσως:

— Δὲν μοῦ λέει, σὲ παρακαλῶ: Εἶναι μακρυὰ ἀπὸ δῶδε Παράδεισος, ποὺ λένε;

Ο τερατόμορφος ἀνθρωπός μὲ τὰ ἀγκαθωτὰ κέρατα στὸ κεφάλι καὶ τὸ χοντρὸ σουβλερὸ στὴ μύτη, συνεχίζει;

— Ο παντοδύναμος λευκὸς θεὸς τῆς φυλῆς τῶν Κολασμένων δὲν ἐπιτρέπει σὲ κανέναν νὰ περνάῃ ἀπὸ τὸ ιερὸ ταμπού του. Θὰ τιμωρηθῆτε σκληρὰ γι’ αὐτὸ ποὺ κάνατε.

Καὶ κάνει μιὰ χαιρακτηριστικὴ κίνησι μὲ τὸ φολιδωτὸ χέρι του.

Αμέσως, τέσσερις ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες πέφτουν στὰ νερά, τοὺς ἀρπάζουν καὶ τοὺς σωριάζουν μέσα στὴ σχεδία τους. Υστερα, ξαναεβαίνουν καὶ αὐτοί, ξαναπιάνουν τὰ κουπιά τους καὶ δλοι μαζὶ ξεκινάνε.

Η Γιαράμπα δὲν κάνει καμιὰ κίνησι νὰ δυνιδράσῃ, οὕτε καὶ διαμαρτύρεται κάν. Ο Μπουτάτα δμως βάζει τὶς φωνές:

— Ε, μπαρμπαλεβέντες! Λαμιάκια είμαστε καὶ μᾶς ψωιέψατε; Μοῦ φαίνεται πῶς πάτε γυρεύοντας γιὰ τίποτα... σφαλιάρες!

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΛΕΥΚΟ ΘΕΟ

ΣΕ ΛΙΓΟ, ἡ μεγάλη πιρόγα φθάνει στὴν ἀντικρυνὴ βραχώδη ὅχθη. Ο ἀρχηγὸς τῶν κωπηλατῶν παρασύρει τὴ Γιαράμπα καὶ τὸ Μπουτάτα στὸ δίνοιγμα μιᾶς σπηλιᾶς καὶ προσωροῦν ἀρκετὰ μέσα σὲ βαθὺ σκοτάδι. Τέλος στρίβουν ἀπότομα πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ βοίσκουνται σὲ μιὰ μεγάλη ὑπόγεια θολωτὴ αἴθουσα γεμάτη ἀπὸ πολύτιμα έλεφαντόδοντα ποὺ σχηματίζουν δλόκληρους

σωρούς.

Πάνω σ' ἔναν πρωτόγονο θρόνο ἀπὸ σκαιλισμένους κορμοὺς δέντρων, κάθεται ἔνας νέος μελαχροινὸς ἄνθρωπος ητυμένος σὰν εύρωπαῖος κυνηγὸς ἄγριῶν θηρίων. Φοράει χακὶ ἀμπέχωνο καὶ παντελόνι ἵππασίας. Κάσκα στὸ κεφάλι. Δερμάτινες μπόττες στὰ πόδια, καὶ ἀπὸ τὴν ζώνη του κρέμονται δύο θῆκες. Μιὰ μὲ μαχαίρι καὶ μιὰ μὲ πιστόλι. Τέλος φοράει στὰ μάτια του καὶ μιὰ μαύρη μάσκα.

‘Ο λευκὸς... «θεὸς» βρίσκεται αὐτὴ τὴν στιγμὴ στὶς κακές του. Μπροστὰ του ἔχουν γονατίσει τρεῖς γιγαντόσωμοι ὄνδρες τῆς τερατόμορφης φυλῆς, σὰ νὰ περιμένουν τὴν καταδίκη τους σὲ θάνατο!

‘Ο «θεὸς» οὐρλιάζει ἄγρια

— Σκασμός! “Οταν σὲ ρωτήσω ἐγώ, τότε νὰ πης!, τοῦ φωνάζει ὁ Ταρζάν.

βγάζοντας ὀφροὺς ἀπὸ τὸ κακό του:

— Εἴσαστε ἄχρηστοι καὶ ἀνάξιοι δοῦλοι μου! Οὔτε τρεῖς ἐλέφαντες τὴν ἡμέρα δὲν πέφτουν πιὰ ἀπὸ τὸν καταρράκτη στὴν ὑπόγεια λίμνη. “Ἄλλοτε ἔπεφταν δέκα καὶ εἴκοσι τὴν ἡμέρα. Φαίνεται πῶς ἔχετε παραμελήσει τὴν δουλειάν σας καὶ δὲν κυνηγᾶτε πιὰ τὰ θεριὰ γιὰ νὰ τὰ ἀναγικάζετε νὰ πέφτουν στὸ ποτάμι! Πρέπει μέχρι τὸ τέλος τοῦ ἄλλου φεγγαριοῦ νὰ ἔχουμε μαζέψει χίλια ἐλεφαντοκόκκαλα. Αὔτα ποὺ θὰ στείλουμε στὸν ἀδελφό μου, τὸ θεὸν τῆς βροχῆς, γιὰ νὰ μὴ ξεράνῃ τὸ χείμαρρο καὶ τὴν λίμνη σας!

Καὶ συνεχίζει τραβῶντας τὸ πιστόλι του:

— Βλέπω δύμως πῶς μ' ἐστὶς δὲν γίνεται δουλειὰ καὶ θὰ βάλω ἄλλους ἀρχηγοὺς στὴ φυλὴ τῶν Κολασμένων. ‘Εσεῖς δὲν χρειαζόσαστε πιά!

Καὶ τοαβῶντας τοεῖς φοιόες τὴ σκανδάλη, φυτεύει ἀπὸ μιὰ θανατερὴ σφαῖρα στὰ τρία ἀγκαθωτὰ κεφάλια τους.

Οἱ τερατόμορφοι ἄνθρωποι, γονατισμένοι καθὼς βρίσκονται, γέρνουν πρὸς τὰ πίσω καὶ σωριάζονται ἀνάσκελα νεκροῖ.

“Άλλοι «Κολασμένοι» τρέχουν ἀμέσως καὶ τραβάνε τὰ πτώματά τους μπρὸς ἀπὸ τὸ θρόνο τοῦ σεβαστοῦ καὶ παντοδύναμου θεοῦ τους. ‘Ἐνώ ὁ ψευτοθεὸς γυρίζοντας πρὸς τὴν ἀνοικτὴ εἴσοδο τῆς αἴθου σας κάνει κάτι νὰ φωνάξῃ.

΄Αντικρύζει δύμως τὸν «Κολασμένο» ποὺ περιμένει κρατῶν τας τὴν Γιαράμπα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν Μπουτάτα ἀπὸ τὸ τοσιλούφι. Ή τερά στια στρογγυλὴ μαύρη κεφάλα του κρέμεται σὸν καρποῦζι ποὺ τὸ κρατᾶνε ἀπὸ τὸ κοτσάνι του.

— Τί εἶναι αὐτοί; ρωτάει δυνατά. Γιὰ φέρτε τους κοντά.

Σὲ λίγο ἡ μελαψὴ κοπέλλα καὶ ὁ μαύρος νῖνος βρίσκονται μπροστὰ στὸ «θεό».

Ο Μπουτάτα τὸν κυττάζει κατάπληκτος καὶ ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Πρώτη φορὰ βλέπω θεὸ μὲ μάσκα, μὲ μπόττες καὶ μὲ μαχαιροκούμπουρα!

— Τὶ εἴσαστε ἐσεῖς; ρωτάει ὁ λευκὸς ὄνθρωπος.

— Νὰ μᾶς συμπαθᾶς ποὺ δὲν εἴμαστε ἔλέφαντες, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα. Κατὰ λάθος πέσαμε στὸ ποτάμι καὶ φτάσαμε ὅς εἴδω...

Ο «θεὸς» ξαναρωτάει, ἄγρια τώρα, τὴ νέα:

— Ποιά εἶσαι λοιπὸν ἐσύ;

— Γιαράμπα μὲ λένε, τοῦ ἀποκρίνεται θαρρετά. Εἶμαι Εἶμαι συντρόφισσα τοῦ Ταμπόρ, πού, ὃν πέσης καμμιὰ φορὰ στὰ χέρια του, ἀπὸ παντοδύναμος θεὸς θὰ γίνης ἐνα δρωμερὸ κουφάρι γιὰ τὰ πεινασμένα δρνια!

Ο λευκὸς μὲ τὴ μάσκα καγχάζει:

— Χά, χά, χά! Συντρόφισσα τοῦ Ταμπόρ λοιπὸν καὶ σήγουρα φίλη τοῦ Ταρζάν. Θὰ προσευχηθῶ στὸν ὄδελφό

— "Αν δὲν φοβᾶσαι Ταρζάν, κατέβα τοῦ λέει ὁ Ιθαγενῆς μὲ τὰ μακρὰ μαλλιὰ καὶ γένεια.

μου, τὸ θεὸ τῆς φωτιᾶς, νὰ ρίξῃ κεραυνοὺς στὰ κεφάλια τους! Χά, χά, χά! "Οσο γιὰ σένα ἀμορφονιά μου, θὰ καλοπεράσης ἐδῶ ποὺ ἥρθες! Κανένας ξένος δὲν βγαίνει ποτὲ ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα!

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως στὸν τερατόμορφο «Κολασμένο» ποὺ τοὺς συνοδεύει, διατάζει:

— Πάρ' τους καὶ κλεῖσε τους σ' ἐνα ἀπὸ τὰ πέτρινα κελλιὰ τῆς σπηλιᾶς. Αὔριο τὸ πρωΐ νὰ ἀνάψετε φωτιά, νὰ τοὺς κάνετε ψητοὺς καὶ νὰ τοὺς φάτε!

Ο Μπουτάτα διαμαρτύρεται:

— 'Εγὼ «Ψητὸς» δὲν δέχομαι. Προτιμῶ καμμιά... ἐντράδα!

‘Η πανώρια καὶ ἀτρόμητη Γιαράμπα σηκώνει ὅγέρωνα τὸ κεφάλι της μπροστὰ στὸν φευτοθεό:

— Εἶσαι ἔνας τιποτένιος καικούργος, τοῦ λέει. Βρῆκες αὐτὰ τὰ ὀνόητα τέοστα καὶ παρασταίνεις τὸ θεὸν γιὰ νὰ θησαυρίσῃς μὲ τὰ ἔλεφοντό δοντα. ἔξοντώνοντας τὰ ὄθιδα καὶ ἄκακα αὐτὰ θηοῖς. ‘Ο υε γάλος καὶ πραγματικὸς θεὸς τῆς ζούγκλας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου θὰ τιμωρήσῃ γρήγορα τὰ ἐγκλήματά σου!

‘Ο «θεὸς» μὲ τὴν υάσκα ξανατοαιθάρει τὸ πιστόλι του νὰ σκοτώσῃ κι’ αὐτήν. Μετανοιώνει δυως σχεδὸν ὀμέσως καὶ ξαναβάζοντάς το στὴ θήκη του, μουσιμουρίζει:

— “Οχι. ‘Ο θάνατος μὲ μιὰ σφαῖοα δὲν εἶναι φοβερός. Καλύτερα νὰ πεθάνετε στὴ φωτιά.

Καὶ διατάζει πάλι τὸν «Κολασμένο»:

— Πάρτ’ τους, εἶπα. Αὔριο τὸ πωῶι ποὺ θὰ τοὺς ψήνετε θάρθω καὶ γώ!

‘Εκεῖνος ὀρπάζει ξανὰ τὴ Γιαράμπα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν Μπουτάτα ἀπὸ τὸ τσουλοῦφι καὶ προχωρεῖ ὀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα πρὸς τὰ ὄντικρυνὰ πέτρινα κελλιὰ τῆς σπηλιᾶς.

— Μὴν ξερογλείφεσαι, μπάριμπα τοῦ κάνει ὁ νᾶνος, κι’ ἀπὸ μένα δὲν μασσᾶς. ‘Αμα δῶ τὰ σκούρα ξέρω τί θὰ κάνω!... Κουτουλιὰ κι’ ὄγιος ὁ Θεός!

ΤΑΜΠΟΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ

KΑΙΡΟΣ εἶναι τώρα νὰ γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας. Πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε τὸν ἀρχοντα τῆς ζούγκλας καὶ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πού, εἰδοποιημένο, ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο ἴθαγενή, φθάσαν καὶ συναντήθηκαν στὴ μεγάλη πηγή.

Εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ οἱ δυὸς ἥρωές μας βλέπουν, σιγὰ—σιγά, νὰ λιγοστεύουν καὶ νὰ ἔξαφανίζωνται οἱ ἔλέ φαντες τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Στὴν ἀωχὴ φαντάζονται πὼς τὰ παχύδεουα μὲ τοὺς πολύ τιμους χαυβλιόδοντες μετακινοῦνται πρὸς τὸ βοροῦ, ἐπειδὴ προχωρεῖ τὸ καλοκαΐρι καὶ δυναμώνουν οἱ ζέστες! ‘Εξέτασαν δύμως καὶ δὲν συνέβαινε αὐτό.

“Αρα οἱ ἔλέφαντες ἔξαφανίζονται κατὰ πολὺ μυστηριώδη τρόπο.

Νὰ δύμως ποὺ ἔνας ἄγνωστός τους ἴθαγενής μὲ μακρὺ μαλλιά καὶ γένεια ἔρχεται ξαφνικὰ αὐτὸ τὸ πρωῖ καὶ λέει σὲ καθέναν χωριστὰ τὰ ἔξης:

— Μὲ λένε Χοὺρ καὶ ξέρω νὰ σᾶς πῶ τὸ γίνονται οἱ ἔλέφαντες ποὺ ἔξαφανίζονται.

Καὶ ὅτον σὲ λίγο σμίγουν καὶ οἱ τρεῖς μαζί, κάτω ἀπὸ τὰ θεάρατα πλατάνια τῆς μεγάλης πηγῆς, τοὺς ἔξηγει:

— Κάπου ἔκει, κοντὰ στὸ φοβερὸ βάραθρο ποὺ καταλήγουν οἱ χείμαρροι ἀπὸ τὶς νεροποντὲς τῆς ζούγκλας,

βρίσκεται ξνα πολὺ βαθὺ σκοτεινὸ πηγάδι. Τὸ ἐσωτερικό του εἶναι κτισμένο μὲ μεγάλες πέτρες ποὺ ἔχει κι' ἀπέχουνε ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔτσι, ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς πατῶντας σ' αὐτὲς νὰ κατεβαίνῃ εὔκολα, ἢ νὰ ἀνεβαίνῃ ἀπὸ αὐτό. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ πηγαδιοῦ εἶναι σκεπασμένο μὲ πυκνὰ κλαδιὰ καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διακινή. Κάποιο φίδι ὅμως ποὺ κυνηγούσα, τρύπωσε μέσα σ' αὐτὸ κι' ἔτσι τραβώντας τὰ κλαδιὰ βρῆκα τὸ παράξενο πηγάδι. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ περιέργεια μὲ ἔσπρωξε νὰ ξαναγυρίσω ἔκει καὶ νὰ κατέβω μὲ προσοχὴ στὸ ἀτέλειωτο βάθος του.

“Οταν δὲ ιθαγενῆς τελειώνῃ τὴν τάσο ἐνδιαφέρουσα ἀφήγησί του, δὲ Ταρζὰν μουρμουριζει συλλογισμένος:

— Αρα, γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς κάτω στὴν ύπόγεια φυλὴ τῶν «Κολασμένων» μὲ τὸ λευκὸ κυνηγὸ ποὺ παρασταί νει τὸ θεό τους, δυὸ τρόποι ύπαρχουν...

— Ναί, συνεχίζει δὲ Ταμπόρ. ‘Ο ξνας εἶναι ἀπὸ τὸ κρυφὸ πηγάδι, ποὺ μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ ἀνέβῃ καὶ νὰ κατέβῃ. ‘Ο ἄλλος ἀπὸ τὸν καταρράκτη ποὺ πέφτουν καὶ τὰ νερὰ τῶν χειμάρρων. Αὐτὸς δὲ δεύτερος δρόμος ὅμως, ὅχι μάνο δύσκολος καὶ ἐπικίνδυνος εἶναι, καὶ μονάχα νὰ κετέβῃ κανεὶς μπορεῖ. Νὰ ξανανέβῃ εἶναι ἀδύνατον τῶν ἀδυνάτων!

— Θὰ πᾶμε ἀμέσως, ἀπο-

φασίζει ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας. Μεγαλύτερος κακούργος ἀπὸ αὐτὸν δὲν ἔχει παρουσιαστῆ ἄλλη φορὰ στὴν τεριοχή μας.

— Ναί, συμφωνεῖ πάλι τὸ ἀτρόμητο ‘Ελληνόπουλο. “Αν τὸν ἀφήσουμε ἥσυχο, σὲ μερικὲς ἐνδιομάδες δὲν θὰ ἀπομείνῃ ζωντανὸς κανένας ἐλέφαντας. Κι' ὅταν σωθοῦν αὐτοί, θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἔξοντωνη, μὲ τὸν ἴδιο, τρόπο κι' ὅλα τὰ θεριὰ μὲ τὶς πολύτιμες γούνες!

ΜΟΙΡΑΙΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

O ΕΓΩ·Ι·ΣΤΗΣ καὶ περήφανος ἄρχοντας τῆς ζούγκλας σπιρώχνει τώρα τὸν ιθαγενῆ πληροφοριόδότη:

— ’Εμπρός, Χούρ! Πᾶμε νὰ μοῦ δεύξῃς τὸ κρυφὸ πηγάδι τῶν «Κολασμένων».

Γυρίζοντας ἀμέσως στὸν Ταμπόρ προσθέτει:

— Αν θέλης ἔλα καὶ σύ. Θὰ κάνης ὅμως μόνο ὅτι σὲ διατάξω ἐγώ! Τίποτα τοῦ κεφαλιοῦ σου! Κατάλαβες;

Τὸ ύπεροχὸ ‘Ελληνόπουλο, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ, ρωτάει τὸν ιθαγενῆ:

— Πέσμου Χούρ: Ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ πηγάδι ποὺ λές;

‘Ο μαῦρος κάνει νὰ τοῦ ἔξηγήσῃ, μὰ μιὰ ξαφνικὴ γροθιὰ τοῦ Ταρζὰν τοῦ βουλώνει τὸ στόμα:

— Σκασμός! Έγὼ εἶμαι ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας. “Αν σὲ φωτήσω ἐγώ, τότε νὰ

πής! Έμπρος λοιπόν. Πάμε οί δυό μας. Και όποιος στε νοχωριέται νὰ παίρνη διαταγές μου, κιαλά θὰ κάνη νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά του...

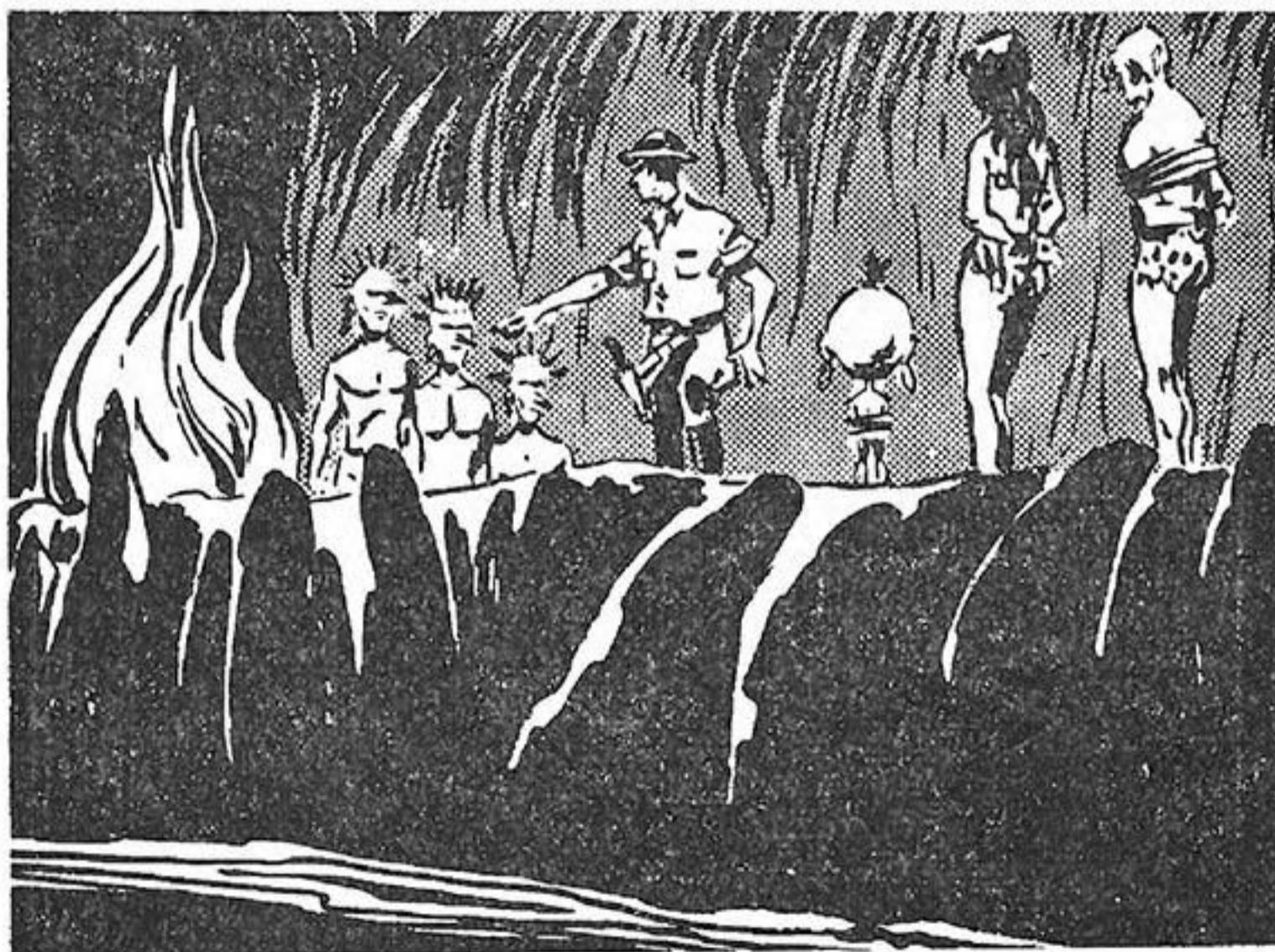
Ξεκινάει ώμέσως καὶ προχωρεῖ ἀργὰ καὶ κορδωμένος, ὀκολουθῶντας τὸν τραμοκρατημένο Χούρ.

‘Ο Ταμπόρ σφίγγει τὶς τρομακτικὲς γροθιές του καὶ δαγκώνει μὲ λύσσα τὰ χείλια του. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του πετάνε ἀστραπὲς ὅργης. ‘Ομως οὔτε ἀνοίγει τὸ στόμα νὰ μιλήσῃ, οὔτε κινεῖ τὰ χέρια του σὲ καμμιὰ ἀπερίσκεπτη ἐνέργεια. Μένει ἀκίνητος, σὰν μαρμαρωμένος στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται. Καὶ

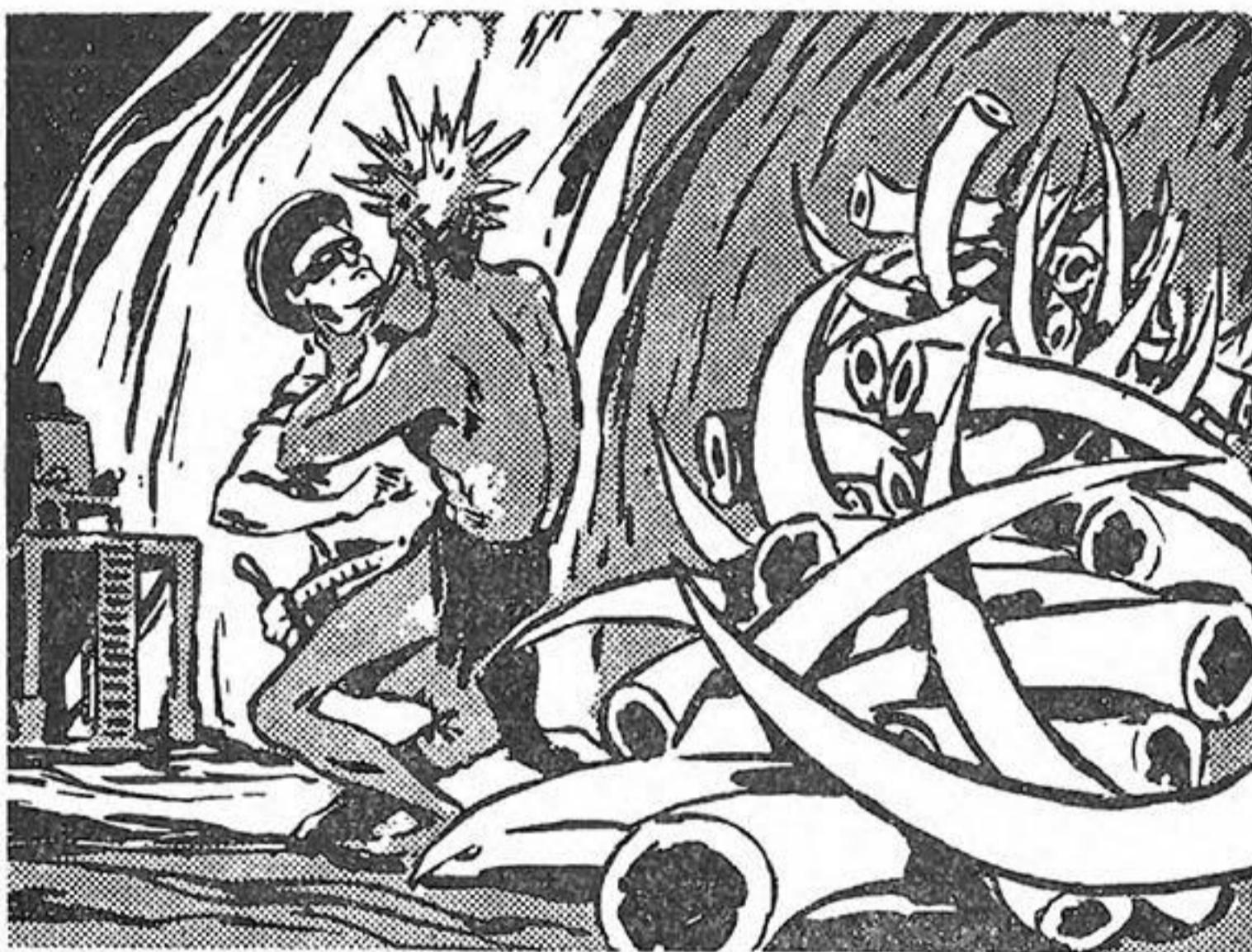
ἔτσι ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ίθαγενῆς ἔξαφανίζονται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ἄγρια βλάστησι, ξεκινάει καὶ αὐτός παίρνοντας ἀργὰ τὸ δρομο του γυρισμοῦ στὴ σπηλιά του.

Καὶ νά: Δὲν προφθαίνει νὰ κάμη μερικὰ βήματα ὅταν τὰ σικοτεινιασμένα ἀπὸ τὴ συλλογὴ μάτια του, φωτίζονται ἀπὸ μιὰ λάμψι. Σταματάει ἀπότομα σὰ νὰ χτύπησε σὲ κορμὸ δέντρου. Μένει γιὰ λίγο, στὴ θέσι αὐτή, ἀκίνητος καὶ βαθειὰ συλλογισμένος. Τέλος, σὰ νὰ πῆρε μεγάλη ἀπόφασι, γυρίζει καὶ ξεκινάει μουρμουρίζοντας μιὰ παροιμία τῆς πατρίδας του:

— Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι

‘Ο ψευτοθεὸς διατάζει νὰ ρίξουν στὶς φλόγες τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους

‘Ο «Κολασμένος» δαιμάζει γρήγορα τὸν κακούργο «Ψευτοθεό».

ξέρει καὶ ἄλλο μονοπάτι!

Καὶ ξεκινάει χωρὶς βιάσι σφυρίζοντας ξέννοιαστος κάππιο χαρούμενο σκοπὸ τῶν ίθαγενῶν.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΥΠΟΨΙΑΖΕΤΑΙ

ΑΣ ΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΜΕ τώρα τὸν Ταρζάν, πού, ἔχοντας ὀδηγὸ του τὸν ὀγνωστὸ ίθαγενῆ μὲ τὰ μακρὺ μαλλιὰ καὶ γένεια, προχωρεῖ δρες ἀτέλειωτες καὶ φθάνει τέλος στὸ κρυφὸ πηγάδι.

‘Ο Χοὺρ τραβάει γρήγορα τὰ πυκνὰ κλαδιὰ ποὺ σκεπά-

ζουν τὸ ἄνοιγμά του καὶ μουρμουρίζει:

— Νά αὐτὸ εἶναι! “Αν δὲν φοβάσαι, κατέβα. Έγὼ μιὰ φορὰ δὲν ξανακατεβαίνω. Άπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντα γλύτωσα χθὲς ποὺ ἔκανα τὴν τρέλλα νὰ κατεβῶ!

‘Ο ἄρχοντας τῆς ζούγκλας δὲν εἶναι μονάχα ἔξυπνος, εἶναι καὶ ἀφάνταστα πονηρός. Τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ κυττάζοντας καχύποπτα τὸν ίθαγενῆ, τού λέει:

— Έγὼ πρώτη φορὰ σὲ βλέπω καὶ δὲν ξέρω οὔτε ποιός εἶσαι, οὔτε ὃπὸ ποὺ κρατάει ἡ σκούφια σου. Μπορεῖ νὰ εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος

μπορεῖ δόμως νὰ εἶσαι καὶ κανένας προδότης ποὺ θέλεις νὰ μὲ ρίξῃς σὲ παγίδα. "Αν δσα μοῦ εἴπες εἶναι ἀλήθεια, κατέβα πρώτος καὶ ἔγω θὰ σὲ ἀκαλουθήσω καὶ θὰ σὲ προστατέψω ἀπό κάθε κίμδυνο. 'Αλλοιῶς θὰ σὲ γκρεμοτσακίσω κάτω καὶ θὰ ξαναγυρίσω στὴ σπηλιά μου.

'Ο ιθαγενῆς κυττάζει μὲ τρόμο τὴν ἀστραφτερὴ λάιμα τοῦ μαχαιριοῦ τοῦ Ταρζάν—δὲν θὰ ξέρη φαίνεται πῶς ποτὲ δὲν τὴ χρησιμοποιεῖ σὲ ἀνθρώπους—καὶ λέει μὲ δέος.

— Λυπήσου με, Ταρζάν! Μὴ μὲ σκοτώνης καὶ ἔγὼ θὰ κατέβω πρώτος στὸ πηγάδι... Μόνο πρόσεχε πολύ! Τρομακτικὰ πλάσματα θὰ ἀντικρύστησης κάτω καὶ φοβεροὺς κινδύνους θὰ ἀντιμετωπίζης! "Αν δὲν προλάβης νὰ σκοτώσης ἀμέσως τὸν ἀπαίσιο λευκὸ θεό, δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ ποτὲ νὰ ξαναβγῆς ζωντανὸς ἐπάνω! "Οσο γιὰ μένα, εἶμαι σίγουρος πῶς ἡ σημερινὴ μέρα εἶναι ἡ τελευταία τῆς ζωῆς μου!

'Ο ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ἀρχίζει νὰ λυπᾶται τὸν δειλὸ αὐτὸν ἀνθρώπο. Τὸν κυττάζει μὲ οἰκτο καὶ τοῦ λέει:

— Τράβα στὸ καλό... Δὲν θέλω νὰ σὲ πάρω στὸ λαιμό μου. Θὰ κατέβω μονάχος...

'Ο Χούρ δόμως ἀποκτάει ξοιφνικὰ κουράγιο:

— "Οχι, ἄρχοντα Ταρζάν. Δὲν θέλω νὰ μὲ νομίζης δειλό. 'Αφοῦ θὰ κινδυνέψης ἐσὺ τὴ ζωή σου, θὰ τὴν κινδυνέψω καὶ γώ!

Καὶ, πρὶν προλάβη ὁ Ταρζάν νὰ τὸν συγκρατήσῃ, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνῃ στὸ φοβερὸ πηγάδι, πατῶντας ἀπὸ τὴ μιὰ πέτρα ποὺ προεξέχει στὴν ἄλλη.

'Ο ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ἀκολουθεὶ συγκινημένος γιὰ τὴν αὐτοθυσία του.

Σὲ λίγο φθάνουν καὶ οἱ δυὸ κάτω βαθειά, ἔκει ποὺ τελειώνουν τὰ πρωτόγονα σκαλοπάτια τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἀρχίζει μιὰ σκοτεινὴ ὑπόγεια σήραγγα.

Πρῶτος πάλι ὁ καλὸς Χούρ προχωρεῖ μέσα σ' αὐτήν, στρίβοντας κάθε τόσο δεξιὰ ἥ ἀριστερά, καὶ ἀκολουθῶντας μιὰ ἀφάνταστα δύσκολη πορεία μέσα σ' ἕναν πραγματικὸ λαβύρινθο.

Τέλος ὁ ιθαγενῆς φθάνει σὲ μιὰ τριπλῆ διακλάδωσι τῆς θεοσκότεινης σήραγγας καὶ προχωρῶντας ἵσια, τὴν ξεπιέρναει. Μόλις δόμως κάνει νὰ προσπεράσῃ καὶ ὁ Ταρζάν, κάτι τρομερὸ καὶ ἀνατιάντεχο γίνεται.

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΡΕΙΣ τερατόμορφοι «Κολασμένοι» ξεπετάγονται ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ διακλάδωσι τῆς σήραγγας καὶ ἄλλοι τρεῖς ἀπὸ τὴ δεξιά. Χύνονται ἀπροσδόκητα καὶ μὲ ἀφάνταστη δύση πάνω στὸν ἀνύποπτο ἄρχοντα τῆς ζούγκλας, τὸν ἀφοτιλίζουν καὶ τὸν κρατάνε γερὰ μὲ τὰ ἀτσαλένια μπράτσα τους.

· Ό Ταρζάν δύμως δὲν είναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παραδίνονται εὔκολα στοὺς ἀντιπάλους τους. Μόλις συνέρχεται ἀπὸ τὸ πρῶτο ξάφνια σμα, βγάζει βιαστικὰ μιὰ φωνή:

— Πρόσεξε, Χούρ! Θὰ πιάσουν καὶ σένα!

Καὶ μ' ἔνα ὑπεράνθρωπο τέντωμα τῶν ἀτσαλένιων μυώνων του τινάζει πέρα τοὺς ἔξη γιγαντόσωμους τερατανθρώπους καὶ λευτερώνεται ἀπὸ τὶς λαβές τους.

Αμέσως, ἀρχίζει νὰ τινάζῃ στὰ στραβὰ τὶς γροθιές του, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, φτιάχνον τας ἔτσι ἔνα φράγμα γυρω του ποὺ θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ τὸν ξαναπλησιάσουν.

Ταυτόχρονα ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Χούρ ποὺ τὸν καλεῖ στὸ σκοτάδι:

— Ἀπὸ δῶ, Ταρζάν. Προχώρησε ἵσια λίγα βῆματα καὶ στρίψε ἀμέσως ἀριστερά. Ακούω ποδοβολητὰ καὶ σίγουρα θὰ φθάνουν καὶ ἄλλοι κακούργοι!

Ο ἀρχοντας τῆς ζούγκλας κόνει ὅπως τοῦ λέει, μὰ στὸ μεταξὺ, καθὼς φαίνεται, ἔχουν φθάσει οἱ ἐνισχύσεις. Καὶ μόλις— ἀφοῦ προχώρησε τὰ λίγα βῆματα ἵσια—κάνει νὰ στρίψῃ ἀριστερά, πέφτει τώρα στὰ χέρια ἀμέτρητων «Κολασμένων».

Εἶναι ἀδύνατο πιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τόσα τέρατα, ποὺ καὶ μὲ μόνο τὸ φοιλιδωτὸ κορμί τους προστατεύονται ἀπὸ τὶ μανιασμένες γροθιές τους.

Καὶ νὰ: Κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς τὸν χτυπάει μὲ ἔνα ξύλο στὸ κεφάλι καὶ ὁ Ταρζάν, βγάζοντας πονεμένο βογγητό, κλονίζεται γιὰ νὰ σωριάστῃ κάτω μισαλιπόθυμος.

Οἱ «Κολασμένοι» ἔκιμεταλεύονται τὶς ἐλάχιστες αὐτὲς στιγμὲς τῆς ἀδυναμίας του καὶ τοῦ δένουν μὲ χοντρὰ γερὰ σχοινιὰ τὰ χέρια. Τέλος τὸν σπρώχνουν βάναυσα καὶ διασχίζοντας στὸ σκοτάδι καὶ ἄλλη μιὰ τελευταία διακλάδωσι τῆς σήραγγας, μπαίνουν στὴ γνωστή μας μεγάλη θολωτὴ καὶ μισοφωτισμένη αἴθουσα.

Ο Ταρζάν, τώρα μονάχα ἀντικρύζει γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς φρικτοὺς τερατανθρώπους, μὲ τὰ ἀγικαθωτὰ κέρατα στὸ κεφάλι καὶ τὸ χοντρὸ καὶ σουβλερὸ κέρατο τῆς μύτης. Ενῷ ἔκεινοι, δεμένος ὅπως εἶναι, ἔξακολουθοῦν νὰ τὸν σπρώχνουν, μέχρι ποὺ τὸν φέρνουν καὶ τὸν ἀφήνουν μπρὸ στὰ στὸ θρόνο τοῦ λευκοῦ «θεοῦ» μὲ τὴ μαύρη μάσκα.

— Ορίστε ὁ Ταρζάν, στὸν ἔφερα, θεέ μου! ἀκούγεται νὰ λέη μιὰ γνώριμη φωνὴ στὸν ἀρχοντα τῆς ζούγκλας.

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως τὸ κεφάλι, ἀντικρύζει μὲ κατάπληξι τὸν ἀνθρώπο ποὺ εἶχε μιλήσει.

— Εσύ, Χούρ; ψιθυρίζει χαμένα. Εσύ, Χούρ, μοῦ ἐστησες παγίδα;

— Δὲν μὲ λένε Χούρ τοῦ ἀποκρίνεται μὲ σαδισμὸ ἔκεινος. Καὶ ξεκολλώντας ἀμέσως ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὰ

ψεύτικα μακριά μαλλιά και
άπο τὸ πρόσωπό του τὰ ψεύ-
τικά γένεια, προσθέτει:

— Τώρα σίγουρα θὰ πά-
ψης νὰ μὲ λὲς Χούρ. "Ετσι,
ἀγαπητέ μου φίλε;

'Ο ἄρχοντας τῆς ζούγκλας
τὸν κυττάζει καὶ τὰ μάτια
του εἶναι ἔτοιμα νὰ πετα-
χτοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες
τους. Φιθυρίζει πιὸ χαμένα
τώρα:

— 'Εσύ, Κραγιάν; 'Εσύ
ό καιλύτερος φίλος μου;

'Ο «ψευτοθεός» πετάει ἔνα
σακκουλάκι μὲ χρυσὲς λίρες
στὸν προδότη φύλαρχο:

— Πάρτες Κραγιάν, γιατὶ
σοῦ ἀξίζουνε. Κατάφερες νὰ
ρίξης στὰ χέρια μου ἐναν ἀ-
πὸ τους δυὸ φοβεροὺς ἀντι-
πάλους ποὺ ἔχω στὴ ζούγ-
κλα. Δυὸ φορὲς τόσα φλουριὰ

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κα-
τεβαίνει στὸ βαθὺ καὶ σκοτεινὸ
ξεροπήγανθο.

θὰ σοῦ δώσω δταν μοῦ φέρης
καὶ τὸν Ταμπόρ...

— Θὰ στὸν ἔφερνα κι' αὐ-
τὸν μαζί, τοῦ ἀποκρίνεται
ὁ συχαμερὸς προδότης. Μὰ
τὴν τελευταῖα στιγμὴ μοῦ ἔει
γλύστρησε... Μὴ στενοχωριέ-
σαι ὅμως, θεέ. Πολὺ γρήγο-
ρα θὰ δοκιμάσῃς τὴ χαιρὰ νὰ
τὸν κάψης καὶ αὐτὸν ζωντα-
νό!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΟΛΛΕΣ, ἀμέτρητες φο-
ρές, ὁ ἄρχοντας τῆς
ζούγκλας ἔχει ἀντιμε-
τωπισει στὴ ζωή του δύσκο-
λες καὶ τραγικὲς στιγμές.
Γιοτὲ ὅμως δὲν εἶχε βρεθῆ σὲ
χειρότερη θέση ἀπὸ αὐτὴν
ποὺ βρίσκεται τώρα. Δὲν τὸν
τρομάζει ὁ θάνατος ποὺ ἀρ-
γὰ ἡ γρήγορα θὰ τὸν ἀγκα-
λιάσῃ κάτω σ' αὐτὸν τὸ βαθὺ¹
καὶ ἀπαίσιο ἄντρο τῶν τερα-
τανθρώπων καὶ τοῦ λευκοῦ
καικούργου. 'Εκεῖνο ποὺ πε-
ρισσότερο τὸν κάνει νὰ στε-
νοχωριέται εἶναι πὼς αὐτός,
ὁ πιὸ ἔξυπνος καὶ πονηρὸς
ιανθρωπὸς τῆς ζούγκλας, ἔ-
πεσε σὰν κουτὸς στὴν παγί-
δα τοῦ Κραγιάν.

‘Η ίδεα αὐτὴ τὸν κάνει νὰ
μανιάζῃ ἀφάνταστα! Καὶ
πασχίζει ἀπεγνωσμένα τώρα
νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του γιὰ
νὰ μπορέσῃ νὰ σκοτωθῇ μο-
νάχος, ιμὲ τὰ ίδια του τὰ χέ-
ρια!

‘Ο «θεός μὲ τὴ μάσκα»
βλέπει τὶς μάταιες προσπά-
θειές του καὶ καγχάζει ἀπαί-
σιας;

— Χά, χά, χά!... Μή βιάζεσαι, παντοδύναμε και δοξασμένες αρχοντα τῆς ζούγκλας! Αύριο τὸ πρωΐ, μαζί μὲ τὴ Γιαράμπα, τὴ συντρόφισσα τοῦ Ταμπόρ, και τὸν χαντροκέφαλο νάνο, θάχετε μεγάλο γλέντι: Θὰ χορέψετε τὸ χορὸ τῆς φρίκης και τῆς συμφορᾶς και θὰ τραγουδήσετε τὸ τραγοῦδι τοῦ πόνου και τοῦ σπαραγμοῦ, πάνω στὶς θανατερὲς φλόγες ποὺ θὰ σᾶς ἀγκαλιάσουν. Κι' οἱ ριδοψημένες σάρκες σας θὲ χορτάσουν, σὲ λίγο τὰ στομάχια τῶν πεινασμένων πιῶν υου!

Και ὁ ψευτοθεὸς συνεχίζει:

— Μπορεῖς δμως. ἂν θέλης, νὰ γλυτώσῃς τὸ φρικτὸ θάνατο ποὺ σὲ περιμένει, Ταρζάν.

— Πῶς; ρωτάει μὲ ξαφνικὸ ἔνδιαφέρον δ αρχοντας τῆς ζούγκλας.

— "Άμα θελήστος νὰ ξεγελάστος τὸν Ταμπὸρ και νὰ τὸν οίξης στὰ χέρια μου!"

‘Ο Ταρζάν μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. “Υστερα τοῦ ἀποκρίνεται:

— Δέχομαι τὸν δρό σου, κυνηγέ! Λύστε μου τὰ χέρια και ἀφῆστε με λεύτερο νὰ πάω νὰ τὸν φέρω!...

‘Ο «θεὸς» καγκάζει πάλι:

— Χά, χά, χά!... Ποῦ νὰ τιέχῃς τώρα τόσο μακριὰ και νά... κουράζεσαι. “Υπάρχει και ἄλλος τρόπος, πολὺ πιὸ εὔκολος, γιὰ νὰ πέση δ Ταμπὸρ στὴν παγίδα...

— Ποιός;

Οἱ τερατόμορφοι «Κολασμένοι» πέφτουν ξαφνικὰ ἐπάνω στὸν ἀνυποπτὸ Ταρζάν.

— Γράψε του ἔνα σημείωμα, πέστου πὼς κινδυνεύεις και ζητᾶς νὰ ρθῇ νὰ σὲ σώσῃ... Γράψτου ἀκόμα πὼς δ φίλος σου Κραγιάν ποὺ θὰ τοῦ πάει τὸ γράμμα ξέρει τὸ μέρος ποὺ βρίσκεσαι. Και ἂν τὸν ἀκολουθήσῃ, θὰ φθάσῃ γρήγορα κοντά σου...

“Οσα ἔλαττώματα και ἀνθρώπινες ἀδυναμίες ἀν ἔχῃ δ Ταρζάν προδότης δμως οὔτε ὑπῆρξε, οὔτε θὰ γίνη ποτέ!

Σηκώνει περήφανα τὸ κεφάλι του, κυττάζει ἀγέρωχα τὸ λευκὸ κυνηγὸ και τοῦ ἀποκρίνεται:

— Εἶσαι πολὺ κουτὸς νὰ νυμίζης πὼς δλοι μας ἔδω στὴ ζούγκλα εἴμαστε κακούργοι σὰν και σένα και προδότες σὰν τὸν Κραγιάν.

‘Ο «θεὸς μὲ τὴ μάσκα» ἀπὸ τὸν ψηλὸν θρόνον ποὺ βρίσκεται καθισμένος τινάζει τὸ πόδι· καὶ δίνει μιὰ φοβερὴ κλιωτσιὰ στὴν κοιλιὰ τοῦ δεμένου Ταρζάν. Ένώ ταυτόχρονα ὁ Κραγιάν τοῦ δίνει τρομερὴ γροθιὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιού του.

‘Ο ἄρχοντας τῆς ζούγκλας βγάζει φρικτὰ μουγγρητὰ πόνου, ταλαντεύεται γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ τέλος σωριάζεται διάρυς καὶ ἀναίσθητος κάτω.

‘Ο ψευτοθεὸς διατάζει τοὺς τερατόμορφους ὄνδρες τῆς φυλῆς τῶν «Κολασμένων».

— Πάρτε γρήγορα ἀπὸ δῶ αὐτὸν τὸ σκυλί! Κλεῖστε τὸν σ' ἐνα ἀπὸ τὰ πέτρινα κελλιά. Αὔριο θάχουμε μεγάλο πανηγύρι!

Θυμάται ὅμως κάτι ξαφνικὰ καὶ τοὺς ρωτάει:

— Τοὺς τρεῖς ἄρχηγοὺς σας ποὺ σκότωσα πρίν, τί τοὺς κάνατε;

— Τοὺς ἀφήσαμε στὰ βράχια τῆς ὀντικρυνῆς ὅχθης. Κοντὰ στὸ ἄνοιγμα ποὺ πεφτουν τὰ νερά τοῦ καταρράχτη!

— Καλά... Αὔριο θὰ τοὺς κάψετε καὶ αὐτούς. Θυσία στὸν παντοδύναμο θεὸ πατέρα μου!

Τέλος, γυρίζει στὸ φίλο του προδότη καὶ συνεχίζει:

— Πήγαινε τώρα Κραγιάν! Δὲν σὲ χρειάζομαι ἄλλο. Κύτταξε μονάχα νὰ μοῦ φέρῃς γρήγορα τὸν Ταμπόρ. Δυὸς φορὲς τάσα φλωριὰ θὰ σρῦ δώσω!

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ ΠΡΟΔΙΝΕΤΑΙ

Α σ τώρα πάλι πίσω στὴν ίστορία μας γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ταμπόρ. Τὸν ἀφήσαμε τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλαις γνώμη καὶ ὀντὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά του πῆρε καὶ αὐτὸς τὴν ἴδια πάνω—κάτω κατεύθυνσι ποὺ πρὶν λίγο εἶχαν τιάρει ὁ Ταρζάν καὶ ὁ ίθαγενῆς δδηγός του μὲ τὰ μακριὰ μαλλιὰ καὶ γένεια.

Καὶ νά: Ὁστερα ἀπὸ δύρες πτορεία καὶ ἐνά σωρὸ καθυστερήσεις στὸ δρόμο ἀπὸ ἐπιθέσεις πεινασμένων θηρίων, ἥ καννίβαλων πλησιάζει, ἐπὶ τέλους, στὸ μεγάλο χείμαρρο καὶ κοντὰ στὸ σημεῖο ποὺ ξεχύνονται τὰ νερά του στὰ ἔγκατα τῆς γῆς;

‘Ο ἥλιος ἔχει πάρει πιὰ τὸν κατήφορο πρὸς τὴ δύσι του. Εἶναι ὅμως ἡμέρα καθαρὴ ἀκόμα...

Ξαφνικὰ καὶ κεῖ ποὺ προχωρεῖ, πατῶντας ὀνάλαφρα μὲ τὶς γυμνὲς πατούσες του γιὰ νὰ μὴν εἰδοποιῇ τὰ θηρία, ὀντικρύζει σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὸ φύλαρχο Κραγιάν. “Έχει καθήσει σ' ἐνα πεσμένο κορμὸ δένδρου καὶ μετράει μιὰ—μιὰ τὶς χρυσὲς λίρες ποὺ βρίσκονται σ' ἐνα σακκούλάκι.

‘Ο Ταμπόρ ξέρει τὸν Κραγιάν, τὸν ἐμπιστό φίλο τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας. Ποτὲ ὅμως δὲν εἶχε καὶ ἵδεα γιὰ αὐτὸν καὶ πάντα ὑποψιαζότων πὼς ήταν ἐνας ἀσυνείδη-

τος, υπουρλος και καταχθόνιος ανθρωπος.

Προχωρει λοιπόν, άκόμα πιὸ ἀνάλαφρα και κρύβεται πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα που βρίσκονται πολὺ κοντά του. Ἀπὸ κεῖ μπορεῖ νὰ τὸν βλέπῃ και νὰ τὸν ἀκούη καθαρά.

Ο σατανικὸς φύλαρχος ἔξακαλουθεὶ νὰ μετράῃ τὰ «ἀργύρια» τῆς προδοσίας του:

— Εκατὸν ἐνενήντα δύο... Εκατὸν ἐνενήντα τρεῖς...

Τὰ μεγάλα μάτια τοῦ Ἐλληνόπουλου λάμπουν ἀμέσως τιαράξενα. Ή φωνὴ που ἀκούει, κάτι τοῦ θυμίζει. Σπάζει γιὰ λίγο τὸ κεφάλι του και καταφέρνει νὰ θυμηθῇ:

— Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Χούρ, φ.θυρίζει μέσα ἀπὸ τὰ χείλια του. Ο Κραγιὰν μιλάει σὰν τὸν ιθαγενῆ μὲ τὰ μακριὰ μαλλιὰ και γένεια...

Και, κάνοντας διαδοχικὰ πολλοὺς λογικοὺς συλλογισμούς, καταλήγει στὸ σίγουρο συμπέρασμα:

— Ο Ταρζάν θάχη πέσει σὲ καμμιὰ παγίδα του. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ μάθω γιὰ νὰ τρέξω νὰ τὸν σωσω...

Εκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Κραγιὰν ἀποτελειώνει τὸ μέτρημα.

— Εκατὸν ἐνενήντα ἐννέα. Διακάσιες!... Ωραία! Διακόσιες λίρες γιὰ τὸν Ταρζάν! Και ἄλλες τετρακόσιες γιὰ τὸν Ταμπόρ που θὰ του πάω, θὰ γίνουν ἔξακόσιες! Μπάιο λοιπόν! Η προδοσία εἶναι ἡ πιὸ ξεκούραστη και ἐπικερδὴς δουλειά... Κάποτε

θὰ προδώσω και τὸ «θεό», κοι δ... Θεὸς ξέρει τί τσουβαλάκια λίρες θὰ πάρω!

Ο Ταμπόρ δὲν ἀντέχει περισσότερο. Σφίγγει μὲ λύσσα στὸ δεξιό του χέρι τὸ ρόπαλο και, κάνοντας ἐνα ἀπότομο πήδημα πάνω ἀπὸ τὰ πυκνὰ κλαδιὰ που βρίσκεται κρυμμένος, πέφτει—σὰν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ— μπροστὰ στὸν ὀνύποπτο προδότη:

— Εσὺ ήσουν ὁ Χούρ; τὸν ρωτάει ἄγρια. Πέσμου γρήγορα, ὃν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου!

Τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ δειλὸς Κραγιάν, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ναι, Ταμπόρ... Εγὼ εἶχα φορέσει ψεύτικα μαλλιὰ και γένεια... Μὰ δὲν φταίω... Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλουιῶς... Ο «θεός» θὰ μὲ σκότωνε ὃν δὲν ἔκτελοῦσα τὴ διαταγή του!

Τὸ Ἐλληνόπουλο τὸν ρωτάει μὲ ἀγωνία τώρα:

— Και ὁ Ταρζάν; Ποῦ βρίσκεται ὁ Ταρζάν;

— Στὰ χέρια τοῦ «θεοῦ μὲ τὴ μαύρη μάσκα» τοῦ ἀποκρίνεται. Μὰ δὲν εἶναι μονάχα αὐτὸς ἔκει. Εἶναι και ἡ Γιαράμπα ἡ συντρόφισσά σου. Εἶναι και ὁ χοντροκέφαλος νάνος σου! Αὔριο θὰ τοὺς ψήσουν ὅλους και θὰ τοὺς φάνε οἱ τερατόμορφοι κανθίβαλοι τῆς φυλῆς τῶν «Κολασμένων».

— Και ἡ Γιαράμπα και ὁ Μπουτάτα; ξεφωνίζει σὰν τρελλὸς ὁ Ταμπόρ. Εσὺ τοὺς

πρόδωσες καὶ αὐτούς; Ὁσù τοὺς ἔρριξε στὴν παγίδα;

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

-Οχι, τοῦ ἀποκρίνεται μὲ εἰλικρίνεια α ὁ Κραγιάν. "Αν τοὺς εἶχα πάει ἐγώ, θὰ εἶχα πάρει καὶ ἄλλα τόσα φλωριά!

— Καὶ τὸν ρωτάει παρακλητικά:

— Τώρα ποὺ στὰ εἶπα ὅλα, Ταμπόρ, θὰ μοῦ χαρίσης τὴν ζωή; Δὲν εἶναι κρίμα νὰ πεθάνω τώρα ποὺ ἔχω τόσο χρυσάφι;

— Δὲν μοῦ τὰ εἶπες καθόλου ὅλα, προδότη! Πρέπει νὰ μάθω πολλὰ ἀκόμα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φθάσω στὴν ὑπόγεια λίμνη καὶ νὰ τοὺς σώσω! Θὰ σὲ ρωτάω λοιπὸν

— Πάρτες Κραγιάν, γιατὶ σοῦ ἀξίζουνε, τοῦ λέει ὁ «Ψευτοθεός» τῆς φυλῆς τῶν Κολασμένων

· Ο λευκὸς κακούργος δίνει μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιὰ τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

ἐγὼ καὶ θὰ μοῦ ἀπαντᾶς. Πιρόσεξε μόνο καλὰ μὴ μού πῆς κανένα ψέμα. Γιατὶ αὔριο κιόλας θάρθω νὰ σὲ σχίσω μὲ τὰ χέρια μου καὶ νὰ κάψω τὸ χορταρένιο παλάπι σου!

— Ετσι καὶ γίνεται: 'Ο Ταμπὸρ τὸν ρωτάει καὶ κεῖνος τοῦ ἀποκρίνεται, δίνοντάς του τὶς σωστὲς περιγραφὲς καὶ πληροφορίες ποὺ τοῦ εἶναι ἀπαραίτηπες στὸ ἀφάνταστα ἐπικίνδυνο τόλμημα ποὺ ἔχει ἀποφασίσει νὰ κάνη.

— Οταν κάποτε τελειώνουν, ό Ταμπὸρ τοῦ δίνει μιὰ γερὴ κλωτσιά.

— Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου, συχαμερὸ σκουλῆκι! Κι' ἔνα πεινασμένο θεριὸ θὰ συ-

χαινόταν νὰ λερώσῃ τὰ νύχια του στὸ βρωμερὸ σου αἴμα!...

‘Ο προδότης κουτρουβαλάει καὶ γκρεμοτσακίζεται δέ κα βήματα μακριά. Σηκώνεται ὅμως ἀμέσως καὶ βγάζοντας ἀπὸ κάποια κρυφὴ τσέπη ἔνα μικρὸ πλακὲ ξύλινο κουτί, ξαναγυρίζει καὶ τὸ προσφέρει στὸν Ταμπόρ.

— Πάρτο, παιδί μου... Εἴμαι πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ καταλαβαίνω τί θὰ κάνης γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ πλησιάσῃς τὸ λευκὸ «θεό». Πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ κουτάκι καὶ θὰ σου χρειαστῇ...

Τὸ ‘Ελληνόπουλο δὲν ἀπλῶνει τὸ χέρι του νὰ τὸ πάρῃ καὶ ὁ Κραγιάν τὸ ἀφήνει κάτω μποοστὰ στὰ πόδια του καὶ φεύγει...

‘Ο Κραγιάν μετράει μὲ ήδονὴ τὶς χρυσές λίρες του.

— Χάσου ἀπ’ τὰ μάτια μου, συχαμερὸ σκουλῆκι, τοῦ φωνάζει ὁ Ταμπόρ.

“Οταν σὲ λίγο ἔξαφανίζεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ ἄγρια βλάστησι, ὁ Ταμπὸρ σκύβει, σηκώνει τὸ κουτάκι, τὸ ἀνοίγει μὲ προφύλαξι καὶ κυττάζει περίεργος μέσα. Τέλος τὸ κρύβει μὲ ἐνδιαφέρον στὴν τσέπη τοῦ τομαρένιου του παντελονιοῦ καὶ ξεκινᾷ, συνεχίζοντας τὴν πορεία του πρὸς τὸν καταροάκτη που δὲν βρίσκεται τώρα μακριά.

“Οσο γιὰ τὸν Κραγιάν, ποὺ ποοχωρεῖ πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι, ὃν βρισκόμαστε κοντά του, θὰ τὸν βλέπαμε νὰ στρίβη ἀπότομα ποὸς τὰ δεξιὰ καὶ νὰ μουρμουρίζῃ:

— Βοήθησα ὅσο μποοοῦτα τὸν Ταμπὸρ γιὰ νὰ κατέβη στὴν ὑπόγεια λίμνη καὶ νὰ σώσῃ τοὺς συντρόφους του.

Γιὰ δλα αύτὰ δὲν μοῦ χάρι-
σε παρὰ μονάχα τὴ ζωῆ! Πρέπει λοιπὸν καὶ γὼ νὰ κυ-
τάξω τὸ συμφέρον μου. Θὰ
τρέξω ἀμέσως στὸ κρυφὸ πῃ-
γάδι, θὰ κατέβω κάτω καὶ
θὰ εἰδοποιήσω τὸ «θεό» τί
πρόκειται νὰ συμβῇ. "Ετσι
θὰ πάρω καὶ τὰ ὄλλα δυὸ
σακουλάκια λίρες ποὺ μού-
χει τάξει. Καὶ ὅταν ὁ ἔξυ-
πνος Ταμπὸρ κατέβη θὰ πια
στὴ στὴ φάκα σὰν τὸ ποντίκι.

Καὶ τρέχοντας φθάνει γρή-
γορα στὸ βαθὺ πηγάδι καὶ
λευτερώνει τὸ ἄνοιγμά του ἀ-
πὸ τὰ πυκνὰ κλαδιὰ ποὺ τὸ
σκεπάζουν. Μόλις ὅμως ἀρ-
χίζει νὰ κατεβαίνῃ κάτω, πα-
τῶντας στὶς πέτρες ποὺ ἔξε-
χουν, μιὰ φαρμακερὴ ὄχιαξε
πετάγεται καὶ τὸν δαγκώνει
στὸ πρόσωπο. "Ετσι, τὸ θα-
νατερὸ φαρμάκι της ποὺ ξε-
χύθηκε σὲ σημεῖο κοντινὸ μὲ
τὸν ἐγκέφαλο, ἐνεργεῖ κεραυ-
νοβάλα. Καὶ ὁ ἀπαίσιος Κρα-
γιὰν γικρεμοτσακίζεται νεκρὸς
χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ πραγμα-
τοποιήσῃ τὴν τελευταία προ-
δοσία τῆς ζωῆς του. Ἡ Θεία
Δίκη δὲν ξεχνάει ποτὲ τοὺς
προδότες!

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

MΕΣΑΝΥΧΤΑ. Ό λευ-
κὸς θεὸς μὲ τὴ μαύρη
μάσκα γερὰ φαγωμέ-
νος, καὶ πιωμένος, κοιμάται
βαθειά, ροχαλίζοντας μακά-
ρια, μέσα στὴ μεγάλη θιλω-
τὴ αἴθουσα μὲ τὸ θρόνο. Ε-
κεῖ ποὺ βοίσκονται τὰ ἀμέ-
τρητα ἐλεφαντοκόκκαλα καὶ

τὰ πέτρινα κελλιὰ μὲ τὶς χον-
τρὲς ξύλινες πόρτες.

"Εξω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς
ύπόγειας σπηλιᾶς ποὺ ὁδη-
γεῖ στὴν αἴθουσα αύτη, κου-
τουλᾶνε ὁρθοὶ καὶ νυσταγμέ-
νοι δυὸ φρουροὶ ἀπὸ τοὺς τε
οατάμορφους ἄνδρες τῆς φυ-
λῆς τῶν «Κολασμένων».

Ξαφνικὰ θαρρετὸ ποδοβο-
λητὸ ἀκούγεται στὴν ὅχθη.
"Ενας τρίτος τερατόμορφος
«Κολασμένος» μὲ ἀγκαθωτὰ
κέρατα στὸ κεφάλι, χοντρὸ
σουβλερὸ κέρατο στὴ θέσι
τῆς μύτης καὶ φολιδωτὸ κορ-
μί, διασχίζει τὸ μισοσκότα-
δο καὶ φθάνει κοντά τους. Τὸ
ντύσιμό του δείχνει πῶς εί-
ναι ἀρχηγὸς ὅμαδας ἐλεφαν-
τοκυνηγῶν.

"Ενας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς
χασμουριέται καὶ τὸν ρω-
τάει:

— Τί τρέχει τέτοια ὕρα;
Φάνηκε κανένα κοπάδι ἐλέ-
φαντες;

— Ναί, τοῦ ὀποκρίνεται
ὁ «Κολασμένος». Πάνω ἀπὸ
ἔκατὸ κομμάτια! Καὶ μὲ κά-
τι δόντια σὰν κυπαρίσσια!...
Πάω νὰ ξυπνήσω τὸ «θεό».
Πρέπει νὰ στείλη καὶ ὄλλους
κυνηγοὺς νὰ τοὺς κυκλώσου-
με. "Αν καταφέρουμε νὰ τοὺς
ρίξουμε στὸν καταρράκτη, θὰ
πέρη ἡ λίμνη ἀπὸ ἐλέφαντες.

Καὶ χωρὶς νὰ τοὺς ζητήσῃ
τὴν ἄδεια, μπαίνει στὸ ἄνοι-
γμα τῆς ύπόγειας σπηλιᾶς
καὶ χάνεται βιαστικὸς στὸ
βάθος τῆς σκοτεινῆς σῆραγ-
γας...

Δὲν περνᾶνε * * * λίγα λεπτὰ

τῆς δύρας καὶ δ «θεὸς μὲ τὴ μάσκα» παρουσιάζεται στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς ποὺ φρουροῦν τὰ δυὸ νυσταγμένα τέρατα:

— Τσακιστήτε γρήγορα, τοὺς φωνάζει ἄγρια. Εἰδοποίηστε ὀμέσως ὅλους τοὺς πιστοὺς «Καλασμένους» νὰ ἀνεβοῦν ἐπάνω! "Ἐνα μεγάλο κεπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες παρουσιάστηκε... "Αν δὲν τοὺς ρίξετε ὅλους στὸν καταρράκτη, θὰ σᾶς σκοτώσω σὰν σκυλιά... Δράμο λοιπόν! 'Ο «ἄρχηγὸς» ποὺ ἦρθε πρὶν λίγο, ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ περιμένει ἐπάνω. Πήγαινετε νὰ βοηθήσετε καὶ σεῖς... Κι' αὔριο, πρωΐ — πρωΐ σᾶς περιμένω ὅλους ἔδω νὰ ἀνάψετε τὴ φωτιά. "Ἐχω καλὰ θρεφτάρια γιὰ νὰ ψήσετε καὶ νὰ φάτε!

Οἱ «Καλασμένοι» φρουροὶ τσακίζονται νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ «θεοῦ» τους. Σὲ λίγο ὀλόκληρα μπουλούκια «Καλασμένων» περνάνε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς ὑπόγειας σπηλιᾶς καὶ προχωρῶντας βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἄνοικτὸ πηγάδι.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΟΣ

ΠΩ·Ι· — πρωΐ τὴν ἄλλη μέρα οἱ τερατόμορφοι «Καλασμένοι» ἔχουν συγκεντρωθῆ καὶ ἀλαλάζουν ἀπαίσια στὶς κοντινὲς ὅχθες ποὺ βρίσκονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς ὑπόγειας σπηλιᾶς.

Στὸ μεταξὺ ἔχουν ἀνάψει καὶ τὴν τεράστια φωτὶ τῆς θυσίας στὸν παντοδύναμο λευκὸ θεὸ τους.

Καὶ νά: Μεγαλόπρεπος διθεὸς μὲ τὴ μαύρη μάσκα, βγαίνει ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς ὑπόγειας σπηλιᾶς καὶ διατάζει:

— Φέρτε πρῶτα νὰ κάψετε τοὺς τρεῖς ἀρχηγοὺς ποὺ σκότωσα χθές. 'Η κινίσσα ἀπὸ τὶς σάρκες τους θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ τὸν παντοδύναμο θεὸ πατέρα μου!

Οἱ «Καλασμένοι» τρέχουν καὶ φέρνουν τὰ τρία πτώματα τῶν τερατάμορφων συνδέλφων τους. 'Ο «θεός» τοὺς ρίχνει μιὰ ματιὰ καὶ γίνεται θεριὸ ἀνήμερο:

— Ποιός τὸν ἔγδυσε καὶ τὸν ἔγδαρε αὐτόν;! ούρλιάζει.

Πραγματικὰ ὁ ἔνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶναι γυμνὸς καὶ τὸ κεφάλι του φρικτὰ παραμορφωμένο. Κάποιος ἔχει γδάρει μὲ προσοχὴ τὸ δέρμα τοῦ κρανίου του μαζὶ μὲ τὰ ἀγκαθωτὰ κέρατα. "Ἐχει ἀκόμα ξερριζώσει καὶ τὸ χοντρὸ σουβλερὸ κέρατο τῆς μύτης του. Τέλος ἔχει ἀφαιρέσει ἀπὸ πάνω του κάθε ρούχο καὶ πρωτάγονο στολίδι.

Οἱ «Καλασμένοι» τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο τους καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ ἀποκριθοῦν στὸ θεό. 'Εκεῖνος φωνάζοντας τοὺς δυὸ φρουροὺς τῆς νύχτας τραβάει τὸ πιστόλι του:

— Ποιός τὸν ἔγδαρε αὐτόν;

— Δὲν εἶδαμε, παντοδύ-
ναμε θεέ! Δὲν ξέρουμε!

— Κοιμάσσασταν λοιπὸν
τὴ νύχτα, σκυλιά; Σταθῆτε
νὰ σᾶς φυτέψω καὶ γὼ δυὸς
σφαιρες στὰ κεφάλια νὰ κοι-
μηθῆτε γιὰ πάντα!

Οἱ δυὸς «Κολασμένοι», γο-
νατίζουν καὶ τὸν ἐκλιπαροῦν:

— Λυπήσου μας, θεέ! Δὲν
εἶχαμε κοιμηθῆ...

— Τότε πῶς δὲν εἶδατε
κανέναν; Κάποιος ξένος ἐ-
χθρὸς ἔχει κατέβει κάτω στὴ
λίμνη καὶ στὴ σπηλιά μας!

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν
φέρει τὰ πτώματα πλησιάζει
τὸ «θεὸ» γονατίζει καὶ τοῦ
δίνει ἐνα μικρὸ πλακὲ ξύλι-
νο κουτάκι:

— Αὐτό, θεέ, τὸ βρήκαμε
κεντὰ στοὺς τρεῖς σκοτωμέ-
νους.

‘Ο λευκὸς κυνηγὸς κουβεντιάζει
μὲ τὸν παντοδύναμο Θεό, πατέ-
ρα του.

‘Ο λευκὸς ψευτοθεὸς τὸ ἄ-
νοίγει περιεργος καὶ κυττά-
ζει κατάπληκτος τὸ περιεχό-
μενό του. Είναι γεμάτο ἀπὸ
ἰεικρὰ κομματάκια ξερὲς πρω-
τόγονες μπογιές καὶ ἐνα πρω-
τόγονο ἐπίσης βρεγμένο πι-
νελάκι.

“Εξω φρενῶν δ λευκὸς ὄν-
δρας ούρλιάζει πάλι:

— Τώρα καταλαβαίνω τί
ἔχει γίνει. Κάποιος λευκὸς
ξένος κατέβηκε κρυφὰ χθὲς
τὴ νύχτα ἐδῶ. “Εγδαρε τὸ
κεφάλι τοῦ σκοτωμένου καὶ
φορεσε τὸ τομάρι μὲ τὰ ἀγ-
καθωτὰ κέρατα στὸ δικό του
κεφάλι. “Υστερα ξερρίζωσε
καὶ τὸ χοντρὸ κέρατο καὶ τὸ
ἔδεσε στὴ μύτη του. Ζωγρά-
φισε μὲ τὶς μπογιές μαυρο-
πράσινες φολίδες στὸ κορμί
του καὶ φόρεσε τὰ ρούχα καὶ
τὰ στολίδια τοῦ σκοτωμένου!

Κάτι θυμάται, γιὰ μιὰ
στιγμή, καὶ συνεχίζει:

— Σίγουρα θὰ ἥταν αὐ-
τὸς ὁ «άρχηγὸς» ποὺ ἥρθε
καὶ μὲ ξύπνησε τὰ μεσάνυ-
χτα γιὰ νὰ μοῦ πῆ γιὰ τὸ
κυπάδι τῶν ἐλεφάντων. Γι'
αὐτό, σὰν ἀνεβήκατε ἀπὸ τὸ
πηγάδι, δὲν τὸν βρήκατε νὰ
σᾶς περιμένη ὅπως εἶχε πῆ.
Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀνακαλύψα-
τε πουθενὰ τοὺς ἐκατὸ ἐλέ-
φαντες ποὺ ἔλεγε.

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μάτια
του σκοτεινιάζουν καὶ ψιθυ-
ρίζει σὰ νὰ μιλάῃ μὲ τὸν ἔ-
αυτό του:

— Γιατὶ ὅμως τάκωνε ὅλ'
αὐτά; Τί λόγους εἶχε νὰ δια-
κινδυνέψῃ τὴ ζωή του γιὰ νὰ
κατέβη ὡς ἐδῶ κάτω; Μή -

πως... Μήπως, δταν μετά μὲ πῆρε ό ύπνος, ανοιξε τὰ πέτρινα κελλιὰ καὶ ἐλευθέρωσε τοὺς τρεῖς αἰχμαιλώτους μου;

Καὶ διατάζει ἀμέσως ἔναν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς φυλῆς τῶν Κολασμένων.

— Τιρέξε γρήγορα νὰ κυττάξης ὃν ὁ Ταρζάν, ή Γιαράμπα καὶ ὁ νάνος βρίσκωνται ἀκόμα μέσα στὰ κελλιά τους.

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

O «ΑΡΧΗΓΟΣ» γυρίζει γρήγορα λαχανιασμένος καὶ πληροφορεῖ τὸ «θεο μὲ τὴ μαύρη μάσκα».

— Καὶ οἱ τρεῖς βρίσκονται ζωντανοὶ καὶ κλειδωμένοι μέσα στὰ κελλιά τους. Τοὺς φώναξα καὶ μοῦ ἀποκρίθηκαν.

‘Ο ψευτοθεός ἀναπνέει:

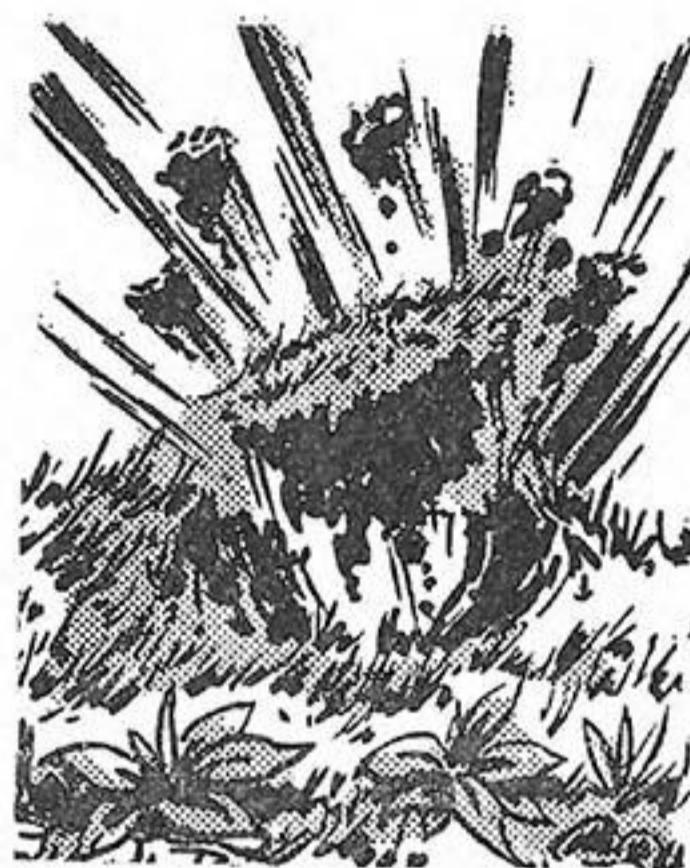
— Ανοίχτε τώρα τὰ πέτρινα κελλιὰ καὶ φέρτε δεμένους ἕδω τοὺς τρεῖς αἰχμαιλώτους!

Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ταρζάν, ή Γιαράμπα καὶ ὁ Μπουτάτα βρίσκονται μπροστά του.

— Στὴ φωτιά! Ρίχτε τους ἀμέσως στὴ φωτιά!, οὐρλιάζει ὁ κακούργος ψευτοθεός. Καὶ προσθέτει καγχάζοντας:

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ἥρθε καὶ κάποιος φίλος σας! Σίγουρα γιὰ νὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ... Μὰ οἱ ἀμπάρες τῶν πέτρινων κελλιῶν μου εἶναι γερές. Καὶ ὁ «φίλος» ἔφυγε ἀπρακτος!...

Καὶ γυρίζοντας πάλι στοὺς «Κολασμένους» του, ξαναφωνάζει:

Καθὼς προχωροῦν, τρομακτικὴ ἔκρηξις συγκλονίζει γῆ καὶ οὐρανό.

— Στὶς φλόγες, εἶπα! Πετάχτε τους ἀμέσως στὶς φλόγες!

Εκεῖνοι κάνουν νὰ τοὺς ἀρπάξουν ιστὰ χέρια γιὰ νὰ ἔκτελέσουν τὴ διαταγή του, μὰ ὁ ἴδιος ὁ «θεὸς» τοὺς σπρώχνει βάναυσα φωνάζοντας:

— Μή... Μή τοὺς ἀγγίζετε... Κάτι σοβαρὸ μοῦ φωνάζει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ θεὸς πατέρας μου, μὰ δὲν ἀκουσα καλά. Περιμένετε ιμιὰ στιγμή.

Καὶ σηκώνοντας πρὸς τὸν οὐρανὸ τὸ κεφάλι του φωνάζει δυνατά:

— Πῶς; Πῶς εἶπες, Πατέρα;

Αφοιγγυράζεται μὲ προσοχὴ καὶ τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει ἀπότομα.

— Καλά, θεέ! Εύχαριστώ ποὺ μὲ εἰδοποίησες!

Καὶ ξαναγυρίζοντας στοὺς «Κολασμένους» τοὺς ἔξηγεῖ:

— 'Ο θεὸς πατέρας μου λέει πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν χαλέρια!.. Καὶ δὲν δέκχεται νὰ τοῦ θυσιάσουμε ἄρρωστα θύματα... Πετάχτε τους λοιπὸν ἀμέσως ἔξω. Θὰ σᾶς ικαλήσουν καὶ σᾶς καὶ θὰ πεθάνετε ὅλοι.

Οἱ «Κολασμένοι» κάνουν νὰ τοὺς ξαναρπάξουν, ιμὰ ὁ ψευτοθεὸς πάλι τοὺς συγκρατεῖ:

— Μὴ! τοὺς ἀγγίζετε ἐσεῖς γιατὶ θὰ κολλήσετε. Θὰ τοὺς ἀνεβάσω ἀπὸ τὸ πηγάδι ἐγὼ ποὺ εἶμαι θεὸς καὶ δὲν αρρωστάίνω!

Ο Μπουτάτα συμφωνεῖ:

— Σωστά! 'Εσᾶς τοὺς «θεοὺς» δὲν σᾶς πιάνει ψόφος!

Οἱ τερατόμορφοὶ πιστοὶ ὑποχωροῦν τρομαγμένοι καὶ ὁ «θεὸς μὲ τὴ ιμάσκα» σπρώχνει μὲ βάναυσες κλωτσιές τοὺς δεμένους αἰχμάλωτους του πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, οὔρλιάζοντας:

— "Εξω βρωμερὰ σκυλιά!
"Εξω!

ΔΙΩΓΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ

OTAPZAN, ἡ Γιαράμπα καὶ ὁ Μπουτάτα προχωροῦν, ιστὴ σκοτεινὴ σήραγγα, ἐνῶ ὁ ψευτοθεὸς τοὺς ἀκολουθεῖ κιλωτσῶντας τους καὶ βρίζοντάς τους.

"Οταν φθάνουν ἔξω ἀπὸ τὴν ὑπόγεια θαλωτὴ αἴθουσα,

τοὺς παρατάει ξαφνικὰ καὶ μπαίνει μέσα.

'Ο Μπουτάτα βρίσκει τὴν εὔκαιρία καὶ ἀναρωτιέται:

— Ποῦ διάβολο τὴν ἄρπαξαμε τὴ χαλέρα; Ὁ Αιμα γυρίσουμε στὴ σπηλιὰ πρέπει νὰ βρίξουμε ἀμέσως βεντοῦζες!...

Ξαναγυρίζει ὅμως ἀμέσως γρήγορα ὁ «θεὸς» καὶ κλωτσῶντας τους πάλι, τοὺς φθάνει στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται ὁ πάτος τοῦ γνωστοῦ τηγανιοῦ. Ἐκεῖ κυττάζει μὲ μῆσος τὸν Ταρζὰν καὶ τοῦ λέει:

— Ψέματα εἶπα στοὺς «Κολασμένους» μου πὼς ἔχετε χαλέρα. Μετάνοιωσα καὶ δὲν ἥθελα νὰ σᾶς κάψω στὴ φωτιά. Θέλω νὰ μονομαχήσω μαζί σου καὶ νὰ σὲ σκοτώσω σὰν τίμιος ἄντρας!

Τραβῶντας ἀμέσως τὸ μαχαίρι του κόβει τὰ σχοινιὰ ποὺ δένουν τὰ χέρια του:

— Ανέβα λοιπὸν ἐπάνω καὶ περίμενέ με νὰ χτυπηθοῦμε.

Τιαυτόχρονα κόβει καὶ τὰ σχοινιὰ τῆς Γιαράμπα καὶ τοῦ μεγαλοκέφαλου νάνου.

Ο ἄρχοντας τῆς ζούγκλας σπρώχνει πρῶτα τὸ Μπουτάτα ποὺ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ ἀμέσως σὰν πίθηκος. "Υστερα τὴ Γιαράμπα ποὺ σβέλτη χάνεται πρὸς τὰ ἐπάνω.

Τέλος σκαρφαλώνει καὶ ὁ Ταρζὰν καὶ φθάνει κοντὰ στοὺς συντρόφους του.

— Πάμε νὰ φύγουμε, τοῦ λέει ἡ Γιαράμπα.

— "Οχι, θὰ τὸν περιμένω, μουρμουρίζει ἀποφασιστικά.

καὶ ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας.

— Καὶ γὰρ θὰ τὸν περιμένω, κάνει ὁ Μπουτάτα σὰν ἡχώ του. "Έχω μέρες νὰ βαρέσω κουτουλιὰ καὶ μὲ τρώει τό... κεφαλάκι μου!"

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ λευκὸς καικοῦργος βγαίνει βλοσυρὸς ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ κρυφοῦ πηγαδιοῦ. 'Ο Ταρζὰν σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ κάνει νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ.

— Μὴ βιάζεσαι. τοῦ λέει ὁ ψευτοθεός. 'Εσὺ εἶσαι μισόγυμνος καὶ μπορεῖς νὰ παλεύῃς ἐλεύθερα. Περίμενε λοιπὸν νὰ γδυθῶ καὶ γώ.

Καὶ πετάει γρήγορα ἀπὸ πάνω του τὰ ρούχα, τὶς μπότες, τὴν κάσκα, τὴν ζώνη μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὴν μαύρη μάσκα τοῦ φοράει στὰ μάτια.

'Ο Ταρζὰν καὶ ἡ Γιαράμπα μένουν ὀκίνητοι μὲ γουρλωμένα μάτια, σὰ νὰ τοὺς χτύπησε κεραυνός καὶ ψιθυρίζουν χαμένα:

— 'Ο Ταμπόοοοο!...

Μόνον δὲ Μπουτάτα διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του καὶ ξεφωνίζοντες «'Αυστραλία! σωριάζεται κάτω λιπόθυμος!

Τὸ ὑπέροχο 'Ελληνόπουλο τοῦ εἶχε παίξει τόσο καλὰ τὸ ρόλο τοῦ ψευτοθεοῦ, σηκώνει στὰ γένια τὸν Τσουλούφη καὶ φωνάζει στοὺς συντρόφους του:

— Πάμε... Ποέπει νὰ εξαποκρύνουμε γοήγορα ἀπὸ δῶ.

Τρέχουν δλοι μαζί ὥρκετά.

Ξαφνικὰ δύμως τρομακτικὴ ἔκρηξις ποὺ γίνεται πίσω τους, τοὺς κάνει νὰ σταματήσουν. Τὸ ὑπόγειο ἄντρο τῆς φυλῆς τῶν τερατόμορφων «Κολασμένων» ἔχει τιναχτῆ στὸν ἄέρα!

‘Ο Ταμπόρ ψιθυρίζει πένθιμος:

— Δὲν μποροῦσε νὰ γίνη ἀνλοιῶς.... Ὄταν σᾶς ἀφησα γιὰ λίγες στιγμὲς ἔξω ἀπὸ τὴν θολωτὴν αἴθουσα, μπῆκα καὶ ἔβαλα φωτιὰ στὸ μιακρὸ φυτῆλι ἐνὸς μεγάλου κιβωτίου μὲ δυναμίτες... Μ' αὐτὸ φορέωιζε ὁ λευκὸς καικοῦργος τεὺς «Κολασμένους» του...

— Τώρα θὰ σκοτώθηκε κι' αὐτὸς ψιθυρίζει ἡ Γιαράμπα.

— 'Οχι τῆς λέει τὸ 'Ελληνόπουλο. Χθὲς τὰ μεσάνυχτα ποὺ μπῆκα μεταμφιεσμένος σὲ τεοατάνθρωπος, χτυπήθηκα μαζί του καὶ τὸν δάμασα. 'Υστερα τὸν ἔγδυσα καὶ τὸν ἔκλεισα σ' ἔνα ὀπὸ τὰ κελλιὰ ποὺ εἶναι σκαλισμένα μέσα στὰ βράχια. 'Εκεῖ χτύπησε μὲ δύοή τὰ κεφάλι του στὰ πέτοινα τοιχώματά του καὶ σύποκτόνησε. 'Ηταν τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε πιὰ νὰ κάνῃ!

‘Ο Ταοζὰν σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Ταμπόρο:

— Σ' εὔχαιριστῷ. Καλὰ τὰ κατάφερες τοῦ λέει, καὶ φεύγει τοέχοντας μοναχὸς γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά του.

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Άποκλειστικότης: Γεν. 'Εκδοτικαὶ 'Επιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΦΑΙΚΟ ΖΘΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφ.: Λέκκα 22—”Ετος 1ον—Τόμος 3ος—’Αρ. 18—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)υτής: Στ. Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ)υτής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Τατασούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήναι.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

μόλις θ' άρχισετε νὰ διαβάζετε τὸ 19ον τεῦχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ», μιὰ μεγάλη ἀγωνία θὰ καταλάβῃ δλούς σας: Θὰ γλυτώσῃ ἄραγε δ Ταρζάν ποὺ ἔχει πέσει:

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Αύτὸς εἶναι δ τίτλος τῆς πιὸ συναρπαστικῆς περιπέτειας ὅπ' δσες ἔχει κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα δ θρυλικὸς πιὰ

«ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ»

“Οποιος δὲν μπορέσῃ νὰ διαβάσῃ τὴν περιπέτεια:

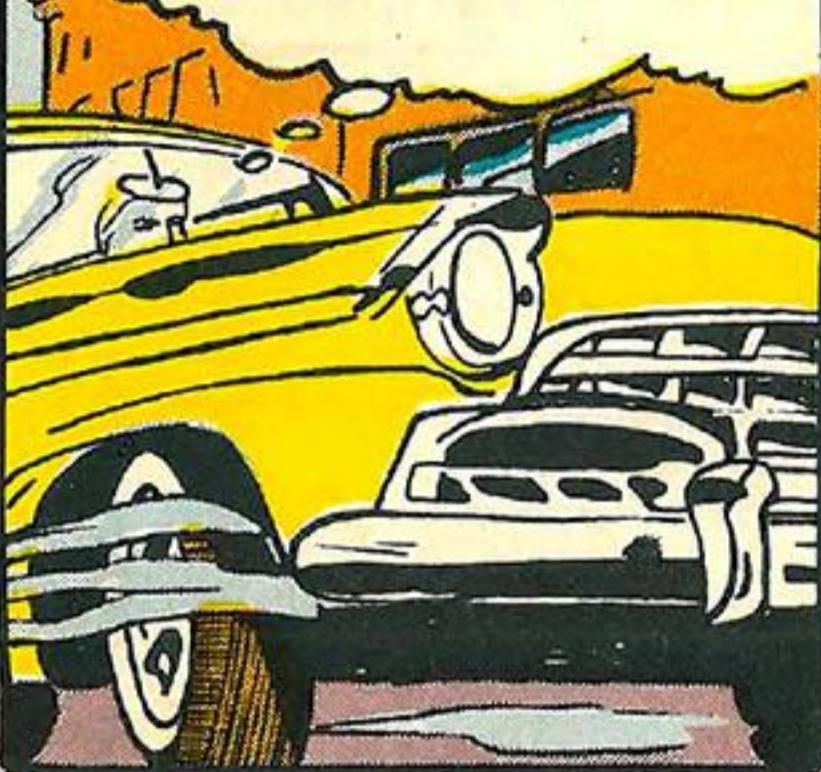
ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

δις ζητήση τουλάχιστον νὰ τοῦ τὴ διηγηθῇ ἐνας ὅπ' τὶς δεκάδες χιλιάδων Έλλήνων ποὺ θὰ τὴ διαβάσουν.

ΜΥΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΝΤΥΝΕΤΑΙ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΙ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΥΣΩ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΙΦΟ . . .
Ο ΙΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΑΛΗ-
ΜΑΝ ΙΣΩΣ ΜΕ ΒΟΗ-
ΘΗΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΤΟΝ ΒΡΩ.

ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΜΟΥ ΕΞΗΓΗΣΕ-
ΤΕ ΤΙ ΛΕΕΙ ΑΥΤΟ
ΚΥΡΙΕ ΚΑΘΗΓΗΤΑ!

ΟΧΙ! ΉΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΙ-
ΩΣ ΑΓΝΩΣΤΟ.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΟ ΕΓΡΑΦΕ
ΜΕ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΡΟΠΟ!

ΑΥΤΗ Η ΓΛΩΣΣΑ
ΔΕΝ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ
ΚΑΜΙΑ ΝΟΜΙΖΩ
ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΓΗΙΝΗ . . .

ΜΑ ΕΙΝΑΙ
ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ!

